

புரட்டாசிம் 12௨ மஹாலயபகஷ்டரம்பம்; 25௨ ஸர்வமஹாலய அமாவாசை 26௨ நவராத்திரி ஆரம்பம்.
Full term Copyright secured in every page, part and volume; and the right of reproduction, revision and republication strictly reserved by the Editor and Publisher. Due notice of subsisting Copyright in every issue and article was given and published in the Fort St. George Gazette in 1892. ௨ Pilfering prohibited, which please note.

"Give me not O God, that blind, fool faith in my friend, that sees no evil where evil is; but give me, O God, that sublime belief that seeing evil I yet have faith."

"Seek Truth wherever you can find it." But,
"Make your choice and stick to it till you reach the End."
ஸத்தியம் வத—SPEAK THE TRUTH.

HITCH YOUR WAGON TO A STAR." "TO THINE OWN SELF BE TRUE."

அன்பேயவன்: அறிவேசக்தி: ஓம் தத்ஸத் [God is Love: Knowledge is Power: Aum
ஸத்தியமே ஜேயம்—SATYAMEVA JAYATE.

புத்தகம். 20.] 1912 ஸ்ரீ செப்டம்பர், பரிதாபினு புரட்டாசிம் [சஞ்சிகை. 6.

NOTICE.

The Editor of the Vivekachintamani while thanking his contributors for their valuable contributions, would like to draw the attention of the public to the fact that in pursuance of the uniform policy of this journal, articles could be received only on the understanding that the entire copy right in the articles should be vested solely in the Editor. It would not have become necessary to mention this matter now but for the fact that literary pilfering is becoming more and more prevalent in the journalistic world; and the intentions of the contributors who have by their free gift of the manuscripts helped to further the objects of the Diffusion of Knowledge Agency which the Editor has been maintaining and working for the public good under great difficulties and trials for the past twenty-five years, are being sought to be frustrated by unscrupulous persons.

C. V. Swaminathaiyar, Editor, & Founder V. C. S. Subrahmanicki, Latita Publishing Co., Sole Agents and Managers

Joint Hon. Secretary, Vivekachintamani Rev. Committee.

1. அறிவைப்பரவச்செய்வதற்கான ஈம் விவேகசிந்தாமணிக்கு வியாச, விஷ்ணு தானம் செய்வோர் யாவரோ மாயினும் உண்மையான அந்தர்த்தியானத்தோடு புர்ணமதஸம்மதமாய் விஷ்ணுரீப்பணகு செய்யல் வேண்டும். தானம் செய்தபின் தந்தாபஹாரம் செய்யக்கூடாது. தந்தாபஹாரசிந்தையினர்க்கு விவேகசிந்தாமணி சங்கப்பலகைபோலிடக்கொடாநொடுக்கும். 2. உழைக்கும்வழி புணராத பிழைக்கவழி தேலிம் சில தப்பிலின் ஈம்மை மோசஞ்செய்யாதபடி விவேகசிந்தாமணியிலுள்ள சுதந்திரமெல்லாமெமக்கேடகரிமை யாமென்ற சட்டப்படி ஆதிமுதற்கொண்டே ஸர்க்கார் கெழுட்டில் தாக்கல் செய்யப்பெற்றிருக்கிறது. 3. விவேகசிந்தாமணியில்கூடும் விஷ்ணுசங்கையாவது அகலசம்பந்தமான ஸாதன ஸம்மயவிவேகவின்க்கப்போகலாயாவது தர்மவிரோதமாயுபயோகித்துத் தர்மவின்கம் செய்யோர் பிழைக்கவழிதேரியாப் புலவர்கள் புகும் பாய்காதிப்புக்கார் கதியாய்: அடாது செய்கல் பாடாது படுவர்: இசபா மிரண்டுகுமிதிததைத் தியம் ஸத்தியம், பவிக்ருமென்றோடுநிஞன் பழனி யாண்டவன். வேலுமலித்தனை. ஆண்டானபுகை யாய் உழைக்க உடன்பட்டான் கைச்சாந்தி. ௭:-

Joy Immanent and Transcendent.

இன்பம்.

“களவியல்,” “கற்பியல்.”

—:—

இன்பம் என்பது புருஷார்த்தம் காங்கில் முன்றாவது. முதலாவது ஆறாம், தாம்மின்றி ஜீவயாத்திரை நடவாது. அறவழி யிருந்துணர்ந்தார் அவ்வழியில்தானே யிருந்து பொருள் ஈட்டல்வேண்டும். ஏனெனில்பொருளின்மேல் இன்பமில்லை. அறம்பொருள் இரண்டும் சித்திக்கப்பெற்றவர்கள் தாமே இன்பமனுபவிக்கப் பாத் திரரும் அதிகாரியுமாவர். அனுபவிக்கப்படும் இன்பம் ஒன்றே. அது சிறுபேரிருந்து மறைவதாயின் சிற்றின்பமென்றும், தோன்றிமறையாது உள்ளத்துணர்வில் ஊதியின்பத்தருவதாயின் அதுபேரின்பமென்றும் சொல்லப்பெறும். சிற்றின்பம் விஷயப்பற்றோடு கூடினது. பேரின் பம் விஷயப்பற்றமட்டுமன்றி அதற்கு முலமாய் (வோர்ஸ்தானமாய்) உள்ள வாசனை யென்னும் உள்ளத்துறையும் அவாவும் அறக்கப்பெற்ற விடத்திலுண்டாம். விஷயத்தைப்பற்றிவிசெல்லும் சபாவமாத்ரமாய் உள்ளத்துறை வாசனை மாத்திரமாயுள்ளது அவா. அது வெளிப்பட்டு இந்திரிய வழியாய் விஷயங்களைப்பற்றும் பொழுது ஆசைபாகமாகும். அவா அறுத்தாலன்றி ஆசைதீராது. ஆசை உண்மைபாகத்தீர்தால் அவாஅற்றுப்போய். ஏனெனில் விஷயப்பற்றுக்கொல்லாம் உண்மையுணரும் வரையில்தான். உண்மையுணர்ந்து விட்டால் மரையமயக்க மொழிந்துபோய். உள்ளத்துணர்வு உறுதிப்பட்டதாயின் அது அறிவு என்னப்படும்.

“ஓர்த்துள்ள முன்ன துணரின் ஒருதலையாய் பேர்த்துள்ள வேண்டா பிறப்பு.”—திருக்குறள்.
“பிறப் பென்னும் பேதமை நீங்கச் சிறப்பென்னும் செம்பொருள் காண்ப தறிவு.”

உள்ளத்துணர்வு சிரவண மகரந்தாலுண்டாகும். அது நிஷ்டை அல்லது நிதித்தியாஸனத்தால் உறுதிப்படும், உள்ளத்துணர்வு உறுதிப்பட்டால் மனத்தெளிவுண்டாகும். மனத்தெளிவுண்டாயின் ஸ்படிகத்தன்மைபெற்று மனம் சுத்தியபடையும். மனோசுத்தியில் அருள்வெளி தோன்றும். அருட்பிரகாசத்தில் ஆனந்தம் உதிக்கும். ஆனந்தபூர்த்தியில் அனுபவம் சித்திக்கும். அனுபவசித்தி முதிர்ச்சியில் சாக்ஷாத் காரம் உண்டாகும். சாக்ஷாத் கார முண்டானால் இடையறாத இன்பம் உள்ளத்தாகும். பிரிவுண்டான காலத்தும் பிரிவாற்றாமையால் வருந்த நேரிடுமேயன்றி வேறென்றில் மனம்பற்றாது.

பிறப்பு என்பது அறியாமை. இந்த அறியாமை நீங்க ஒரேவழியுண்டு. இருட்டை இருட்டால் போக்கமுடியாது. ஆனால் அதைப் போக்க வெளிச்சம் ஒன்றே வற்றியாம். அவ்வெளிச்சமும் செம்பொருளாகிய சுடரின்கிறப்பாம். அதுபோல் சுயம்பிரகாசச் செம்பொருளாகிய சிவத்தின் சிறப்பாகிய அருள் ஒன்றே அறியாமைவென்னும் மன இருளைப்போக்கும். சிவமும் அருளும் விளக்கும் ஒளியும்போல் அபேத சம்பந்தமுள்ளது. பேதமை காரணம், பிறப்பு காரியம்; அப்படியே செம்பொருள் காரணம், அதன் சிறப்பு காரியம்.

இப்படியுள்ள காரணகாரிய தோரணையறிதல் தத்துவஞானம். இது வாசனாகூதயந்தாலும் (அவா அறுத்தாலும்) அதனுண்டாகும் மனோநாசத்தாலுமே யுண்டாவது. தேய்பிறைச் சந்திரன் அமாவாசையிருட்டில் முடியவது போல், வாசனாகூதயம் (அவாஅறுத்தல்) மனோநாசத்தில் முடியும். இதையே மனோஸயம் என்பர். அமாவாசைச் சந்திரன் சூரியன் ஒளியில்

மறைவதுபோல, வாசனாகூபத்தால் நாசமடைந்த சங்கல்ப விகல்பச்சத்தியாகிய மனம் அருட்பிரகாசத்தில் லயிக்கும். இப்படி அருள் வெளியில் லயப்பட்ட மனம் இருள்விட்டு மருள்நீங்கி தெருளுந்து அருள் மயமாய் விளங்கும். இதை ஓளவைப் பிராட்டியார்

“அழாவாசை பூணையாகு மலர்க்குச்
சமனமுயிருடம்புதான்.”

என்று சொல்லியுள்ளார்.

வாசனாகூபத்தால் மனோராகம் சித்தித்த அருளுதயமானால் அந்த அருள் பெற்றவர்க்கு உயிர் உடம்பு என்னும் பேதமில்லை; அபேதநரிசனம் சித்திக்கு மென்றபடி. “அபேத நரிசனம் ஞானம்” என்று சுருதி கூறுவதால், இதுவே பிறப்பிற்கும் அறிவுதானாம். அந்த அறிவு பிறப்பென்னும் பேதமையிலுமில்லை, சிறப்பென்னும் செம்பொருளிலுமில்லை. ஆனால் அறிவு அறிபாமை விரண்டிருமுள்ள உறவறிந்து, அவ்வுறவு தானாகத் திரிபுடி ஞானத்திலுள்ள காண்பான் காட்சிக்குக் காண்பது ‘அறிவு’ இந்த அறிவு தானை உண்மை ஞானம் பெற்றார்க்கும் எடுத்த தேகம் விழுமளவும் (பிராந்த முள்ளளவும்) வாசனா தேறமிருக்கும். அது பற்றுக்கோடாக வரும்வினைகள் ஊழ்வினை யென்னப்படும். வினைகள் வந்துறியனுபவித்து அதில் விரும்பு வெறப்பிரண்டு முண்டாகாதபடி அவாவறுக்க வேண்டும். ஊழ் பொருளடைவதற்கான பந்தஊழ் என்றும் வீடடைவதற்கான மோஷுஊழ் என்றும் இருவகைப்படும். இரண்டையும் அனுவாசனை பற்றுதபடி அவாவறுக்க வேண்டும். ஐனகர்போல் இராஜ்ய மாளியும் சுகர்போல் முற்றத் திறப்பினும் கைஷ்கம் வித்தியால் வாசனை பற்றுத பார்த்துக்கொள்வர் பாமுத்தி பெற்ற பெரியோரார்.”

இன்பம் இல்லறம் துறவற மிரண்டுக்கும் பொதுவாயுள்ளது. இல்லறத்தில் அது சிந்திப்பமாவது எதனுலெனில்

“அறிதோ றறியாமைகண்டிற்றும் காமஞ்
சேறிதோறுஞ் சேயிழை மாட்டு.”

அனுபவிக்குந் தோறும் எல்லையின்றி விரும்பும் வளர்வதால், அவ்விரும்பமே அறிவை மூடி அறிபாமைமையைத் தோற்றச் செய்கிறது. அறிபாமை கூணிகமாத்ரமாகையால், அதில் கிகழும் இன்பமும் சிறப்பொழுதாகிச் சிற்றின்பம் எனப்படுகிறது. துறவறத்தில் அவாவறுதலே தொழிலாயிருப்பதால், அதில் அனுபவிக்கப்படும் அங்க கிங்க சங்கம் சுகம் கால வஞ்சனத்தால் காலாநீதமானதாய்ப் பெருகி பேரின்பமெனப் படுகிறது. ஆனால் அது “சிந்தையுமொழியுஞ் செல்லாநிலைமை” தாதலால் அதை யெடுத்துக் கூறல் முடியாதாம். அப்படியே இல்லறத்திலும் உள்ள அபயம் சொல்லற்பாற்ற தன்றும், அனுபவித்ததே யறிபவேண்டுமென்றி, சிந்தையுமொழியும் செல்லாநிலைமைத்தைச் செப்புவதெப்படி? இப்படி வாக்குக்கும் மனதுக்கும் எட்டாததாய் அனுபவிக்கப்படும் இன்பம்தானே “களவியல்” என்னப்படும்.

இன்பத்தின் அகப்பொருள் எப்போதும் “களவியல்” தன்மைமதே. அப்படியென்றால் சிந்தை மொழிக்கெட்டாதது என்று அர்த்தமாம். ஒன்றை மனத்தால் கினைத்து வாக்கால் வெளியிடல் வேண்டும். இவ்விரண்டுக்குமெட்டாத அனுபவத்தை வெளியிடற் கூடாமைபற்றிக் “களவியல்” என்றார். இது துறவறத்தில் பாமுத்தியாம், இந்தப்பாமுத்தி அபரோகூறுபுதிதாய் சித்திக்கவேண்டுமேயன்றி பரோகூறமாக இதை யனுபவிக்கமுடியாது. ஆதலால் இது “களவியல்” தன்மைமது. மகளரின்பத்திலும் “களவியல்” என்றது இன்பத்தின் அகப்பொருளை உணர்த்தமேயன்றி அறியாதார்த்தினைக்கு மாறு கள்ளப்புகுஷனோடு அனுபவிக்கும், சுகமென்றாகாது. அகப்பொருள் விளங்க அனுபவித்த சுகத்தை புறப்பொருளானுணர்த்த முடியாதகயினும் தலிவன் பிசிந்துழிதான் அவனிடத்து அகப்பொருள்

ருள் விளங்க அனுபவித்ததோர் சிந்தைமொழிக்
கெட்டா ஸ்வாநுபவத்தை நினைந்துநின்றதுநடு
உள்ளனபவம் உள்ளத்தே நிகழ அதைப்பறப்
பொருளானுணர்ந்தக் கூடாமகண்டு வருந்து
வது “கற்பியல்” என்னப்படும். கற்புடை மக
ளிர் தம்பதியிடமனுபவித்த அகப்பொருளின்
பம் ஒன்றை வெளியிடவறியாளாயினும் அவன்
பிரிந்துழி அவ்வின்ப நுகர்ச்சியை உள்ளத்துண
ர்வாறுணர்ந்து அந்த உணர்வுகாரணமாக புல
ன் பொற்களெல்லாம் அதிலொழிந்தொடுக்க
அவ்வொழிவி லொடுக்கத்தில் அந்த அபரோ
கூகத்தை யுணர்ந்து பவிரீழுக்கப்பட்டுழி அது
காணுது மறையக்கண்டு புலம்புவதுபோல, பா
முத்தி பெற்றவர்களும் பிரார்த்தவசத்தால்.
அபரோகூகானுபூதி கலையகேரிடினார், அப்படி
கலையுந்தோறும் வேறொரு இன்பத்தை நாடா
து அந்த அபரோகூகானுபூதியையே உள்ளத்
துணர்ந்துருழி அதனையே சேர்ந்துபுவிக்க முய
லுவர். கற்புடை மகளிர் கணவன் பிரிந்துழி
பிறபுருஷனைச் சிந்தியாசீபோல, பாமுத்திபெற்
றுள்ளார் பிரார்த்த வசத்தால் சமாதானையினும்
அதையே சிந்தையிழந்தவிடத்திற் சிந்தித்துக்
கூட முயலுவாரன்றி வேறுவிஷயானந்தங்களில்
விழுந்துழலார். ஆதலால் இது “கற்பியல்”
என்று சொல்லப்பட்டது. களவியல்—பாமு
த்தி; கற்பியல்—ஜீவன்முத்தி. முன்னது அபரோ
கூபம் பின்னது பரோகூபம். பரோகூபமென்றால்
உணர்ந்த உணரப்படுவது என்றாகுதல். அறி
வுதானே குருவாயிருந்துணர்ந்த கிவீகமன
மே சிஷ்யனாக விரும்புணர்ந்தப் பெறுவதாகும்.
இதைக்குறித்து ஒருவர் “திருக்குறள்மாட்சி”
கறுங்கால் எடுத்துக்கறியுள்ளது இக்கு முற்
றும் கவனிக்கத்தக்கதாம். அந்த பாகத்தை
‘வித்தியாபாணு’விரிந்துகொடுத்துக் கீழே பிரச
ரிக்கிறோம்.

“இவ்வீரு இயங்களைப் பேரின்பப் பொருள்
களாகக் கொள்ளுமிடத்த களவியல் பாமுத்தி, கற்
பியல் ஜீவன்முத்தி. களவியல் அனுபவிப்பான்

அனுபவிக்கப்படுகின்றம். கற்பியலில் ஆண்டாண்டி
மைத்திறம். களவியல் பாமுத்தி யென்பதை “கலம்
புனைத்துரைத்தல்” என்னும் அதிகாரத்தில் “அறிதோ
றறியாமை கண்டற்றும் காமஞ் செறிதோறுஞ் சே
யிழைமாட்டு” என்னும் 10 வது பாட்டால், இப்பாணு
பவத்தில் அனுபவிக்குத்தோறும் கல்லையினிற் மேலு
ம் மேலும் விருப்பம் உண்டாகு மென்றதனவறிக.
அன்றியும் இப்பாட்டுக்குக் கூறியமுடிவுறையில்
“இப்புணர்ச்சிமகிழ்தல் தலைமடக்கு முண்டேனும்
அவன் மாட்டுக்குறிப்பால் நிகழ்வதல்லது கூற்றால் நிக
ழாமையாக” என்றதனால் உயிர் தலைமகனென்றும்
இறைவன் தலையியென்றும் முன்னர்க் கூறியதை
வலியுறுத்தும். உயிர் தத்தவ சோதனை செய்தவிட
த்த, தலைவனையும் தன்னையும் தலைவனருளால் அறி
ந்து தலைவனில் அடக்கி இன்புறுதலாகிய பாமுத்தி
முத்திகண்ணதாகவின், அதனைக் களவிய லென்னும்
போரல் முன்னர் வைத்தார்.

“இங்ஙனம் முத்தியடைந்த உயிர் பிரார்த்தவ அனு
பவத்தின் பொருட்டு அந்நிலையில் நின்று கீங்கியபொ
ழுது தலைமகனைப் பிரிந்த தலைவி, பிற்தொருவனைக்
கூடி அனுபவிக்க நீண்பாது அவனையே காடியிருப்
பதுபோல வினைகாரணமாகப்பற்றிய விடயங்களில்
அழுத்தாது அறியமுகத்தில் அனுபவித்த பேரின்பத்
தையே காடி நிற்றலால் “சேவ்முத்தி” யென்பபேர்
பெறும். இந்நிலையில் உயிர் தலைவி, இறைவன் தலை
வன். இதனை “அறிதரோ தேற்ற மறிவுடையார்
கண்ணும் பிரிவோரிடத்துண்மையான்” என்னும்
பிரிவாற்றுகை அதிகாரத்து 3-வது பாட்டால் தெ
ளிக. பாமுத்தியில் அருள் தோழியாயிருந்து தன்
ஜாநாயகிய சிவானந்தமென்னும் தலைமகனை உயிரா
கியாபகனானுக்குக் கூட்டுவிக்கும். சேவ்முத்தியில்
உயிர்சிவமாத்நன்மை யெய்தப்பெற்றமைமால் ஆண்
டாள் அடிமைத்திறம்பற்றி தலைவியாகிநிற்குமுயிரை
அருளாகியதோழி தலைமகனாகிய இறைவனோடு கூட்
டுவிக்கும். இவ்வாறு அருள் என்றும் தோழியாயிரு
ந்து பாமுத்தியில் இறைவனை ஆன்மாவிலும், ஜீவன்
முத்தியில் ஆன்மாவை இறைவனிலும் சேர்ப்பிக்கு
மென்க.”

“முத்தியென்னப்படு மென்கையைச் சோழமுல்பவரும்
சத்தியென்னப்படு பிசனருளினிற் சாத்தன்குண்டே” —
என்றதனுலுமுணர்க.

INDIAN FOLK SONGS OF TRUTH AND WISDOM.

"O Thou the Granter of Boons in this Material Age!
Lancer Divine! in Grace Protect!"

INVOCATION.

To priest and to prophet
The joy of their creeds.
To statesman and hero
The splendour of deeds;
And rest to the weary,
And hope to the strong.
For me, O my Master,
The glory of Song.

—Mrs. Sarojini Naidu in the Indian Social Reformer.

“கலியுகவரதா! காத்தருள்வேலா!”

பல்லவி.

கலியுகவரதா! காத்தருள்வேலா!

அநுபல்லவி.

கலியுக வரதா! வுன்னைப் பற்றினேன் பற்றறக்
கலிதீர வென்னைக் காத்தருள்வேலா! தண்டபாணி! (கலியுக)

சரணங்கள்.

- I. † தண்ட பாணிக்குப் பாலொடு சுந்தன விபூதிகைக்
கொண்ட பிடுஷுகா லங்கார வர்ச்சனை செமகின்ற
தொண்ட ரைக்கண்ட டப்பன் யாரேன்று வினவ,
தொண்ட ருங்கண்ட த்வரியையே ¹ சித்தித்து யானென்றார்!
தண்ட பாணியுள் கண்டித்தறிவேன் துரையப்பா! யார்? என்றார்!
² தொண்ட ருஞ்சித்தித்துச் சாயி நாநனைன் றுரைசெய்ய,

† Based on a realistic communication received from 'Pazha-nee's Priest'; one of the Six famous hill-shrines celebrated as Subrahmanya stalam or the Abode of the Son of God (on Earth).

(1). கண்டத்வனி—மத்தியமை வாக்குத்வனி (இது 'பச்சய்தி'யாகும்.)

(2) பச்சய்தி வாக்கின் த்வனியாகிய 'பரையைச் சித்தித்து.

தண்ட பாணியின் கைத்தண்டம் துண்டாவினாக்குச் சோதியாச்சே!
தொண்டரும்குத் தேவநங்காணுச் சுயஞ்சோதிகாணக்கண் கசியேசித்
[தம் கலங்கலுற்றார்.
—(கலியுகவரதா!)

II. கண்டே னதிர்சயப் கலங்கினேன் சித்தமென் தவந்நீண்டார்!
உண்டே னுளச் சோதி யுறங்கினேன் துயில்விட்டு குறையேயே!
“கெரண்டே னுனையாலாக் கொள்வகாதி ஸத்தியம்” என்றகொல்லே
பண்டே யிருந்தெனைப் பழக்கிய வழக்கால் பயனுற்றதே!
† ஆண்டேகலியுக வரதாவென்றுனை யழைத்தாரை யன்றகீ காக்கலேயோ!
வேண்டேன் வேறென்று மாண்டே யுன்னான் சிறையப்பெற்றேன்!
மீண்டேன் மீளா நாகென்னும் சந்தேக விபரீதம் விட்டுப்
பூண்டேனுன்பணி பொய்யிலே னநுவோடுருவா யஹத்தொழுகிறநுந்
[கூண்டவனே!
—(கலியுகவரதா!)

III. கலியுகவரதன் ஆகியஆண்டவன் மஹிமையை வினவென்
தெரித்துரை செயப்போமோ!
“கலியுகவரதா!” எனத்துதிர்சயத்தை சங்கப்புலவரைப் *
பங்கமுறாது காத்தவேலன்!
கலிமலியுலகில் வலிமிருதுஷ்டர் சிஷ்டரைப்படுத்தும்
பாடெல்லாநீர்க்க வந்தவையன்!
வலியுறவோங்கும் சிறுத்திராஸூரன் வலிகெடத்தண்டமும்
தபோவலிமிருத்த தாரகாஸூரன்
வலிகெடவேலும் தாங்கியவிரன்! துஷ்டரிக்க
கிட்டபரிபாலந் திகாபுருஷன்!
வாஸிபாரொளியாரை வல்லபங்காட்டிக் கலிபாஸ்வருங்கேடு
மலியாதுலகைக் காக்கவேபிறந்தவன்!
கலியுகத்தனிலும் கடவுள்பெருமையைக் கரதலாமலகம்போல்
காட்டவென்றே வந்தகுமரன்!
சலியாதன்பர் அழைத்தழைத் தழுந்தோறும்
நலியாதவரை சுயமுடன்காப்பவன்!

கலியுகவரதன் ஆகியஆண்டவன் மஹிமையை வென்ற
தெரித்துரை செயப்போமோ!

—(கலியுகவரதா!)

ஓம் தத்ஸத்.

K. S. S. A.

† திருமுருகாற்றம்படை பாடியருளிய சுச்சிரதேவர் சரித்திரம் பர்க்க.
* மதுரைக் கடைச்சங்கப் புலவராகிய கெரணை இன்னும் 999 பேர்களுக்கும்பூத
புலியாவதின்னும் காத்தவரான ஸதஸ்வரான்ம பரிபாலகமூர்த்தி.

“The Kingdom of the World is become the Kingdom of God and His Son.”

“ஒருமுருகா, வருமுருகா, தருமுருகா,
திருமுருகா!”

—(★)—

(ஐர் உண்மைக் கதை.)

“தருமுருகாவென்றென் னுள்ளம் குளிர் லவந்திடனே
வருமுருகாவென்று வாய்வெரு வரழிந்தப் கையில்கனே
தருமுருகாவென்று தான்புலம்பா ழிந்த தையலுமுன்னே
திருமுருகாற்றுப் படைபுட னேவருஞ் சேவகனே.”

[முருகன் = தெய்வத்தன்மைபுடையவன் = இளமைப்
பருவமுடையவன்.]

சோழாட்டிலே தன்னஞ்சயன் என்றொரு
வைவிய விருந்தான். அவன் பத்திரேயர்வாசகி.
அவன் தாய்தந்தைபர் குமாக்கடவுளைக் குறித்
துச் செய்த அருந்தவத்தினால் சிப்பியில் முத்
துத் தோன்றிற்றபோல அவர்கள் வயிற்றில்
உதிக்கலானான். அவன் குழந்தைப் பருவமுதல்
‘முருகா, முருகா, முருகா’ வென்று முருகனையே
தியானஞ் செய்துகொண்டிருப்பான். கருப்பத்
திலேயே. அவளுக்கு சுப்பிரமன்யஸ்வாமி
திவ்விய யௌவன புருஷனுக்குத் தரிசனத் தர்
தமையால், மாயைவல் துற்றபோதும், மனத்
துட்பதிந்த திவ்வரசனையால் ‘முருகா, முருகா,
முருகா’ வென்று முருகனையேபஜித்துக்கொண்
டிருந்தான். இது அவளுக்கு சகஜமாக வலும
ந்தியிட எல்லாரும் அவளை முருகம்மையாரொ
ன்று கூப்பிடத் தொடங்கினார்கள். இது அவ
ளது உள்ளத்தனுசுதியைப் பின்னும் வற்புறு
த்துவதாயிற்று. இப்படியிருக்கும் கரளில் அந்
தப் பெண்ணுக்கு விவாகம் செய்யுங்காலம் வந்
தது. விவாகத்தில் விருப்பலாளியினும், தந்தை
தாய் சொற் றடக்கப்பட்டாமல் தன்னினத்தா
ரில் ஒருவனை வரித்துத் திருமணங்கொண்
டகொண்டான். “திருமணங்கொண்ட பெண்
காலத்திரமத்தில் புக்ககம் சென்று புருஷனோடு

வாழலானான். புருஷன் தன்பத்தியின் சுபாவ
மறிந்தான். ஆயினும் அவளிடம் ‘முருகா,
முருகா, முருகா’ என்னும் சப்தம் ஒலிப்பதன்றி
வேறு விபரீதம் மொன்றுக் கண்டிலனான், அவ்
னுமதை பொரு பித்தெனக்கருதிப் பொறுத்
திருந்தான்.

“திரைகட லோடியுர் திரவியத்தேடு” என்
றிருத்தலால், காலவளவிலே தன்னஞ்சய செட்டி
திரவியசேகரத்தின் பொருட்டுக் கப்பலேறித்
தூரதேசம் போகலானான். அப்பொழுது அவ
னது பத்தியும் கூடவருவதாய்ப் பிடிவாதம்
செய்ய, அவன் என்ன சொல்லியும் சமாதானப்
படவில்லை. தூரதேசத்துக்கு விபாபா நிமித்
தம் போகையில் மனைவியையும் கூடவழைத்
துக்கொண்டுபோய் அல்லற்பட அவனுக்கிட்ட
யில்லை. இந்த அவதியில் அவனுக்கொரு யுக்தி
தோன்றிற்று. “முருகனிருக்க உனக்கென்ன
வந்தது! நீ இங்கேயே இருப்பாய்; நான் திரை
யத் தேடிக்கொண்டு விரைவில் திரும்பி வந்து
சேருவேன்” என்றான். அந்த அம்மாளுக்குத்
தன் புருஷன்வாக்கிவிருந்த முருக சப்தம் வா
வும் தெய்வபக்தியிலுண்பப் பணத்தின்மேல்
தானே யாசைவைத்தலைகொண்டே பென்று பச்
சாதாபப் பட்டுக்கொண்டிருந்த அவன் உள்ளம்
குளிர்த்தது. தன்னுள்ளக் குறைவையுன்னியே
பகவான் முருக சப்தம் அவன் வாக்கினின்றும்
வரச் செய்தாரென்றுள்ளங்குளிர உவந்து நின்
றான். ஏனெனில் “முருகனிருக்க உனக்கென்ன
வந்தது!” என்ற சப்தம் அவளுக்கு குருப
தேசமாகப்பலித்தது. “எல்லாம் முருகன் செ
யல்” என்று அவன் உள்ளத்தில் உன்ன, எதை
ப்பார்க்கினும் அவளுக்கு முருகன்மயமாக விரு
ந்தது. “ஏங்கும் எல்லாம் முருகனாயிருக்க யார்
எங்கே போகிறது எங்கேவருகிறது!” என்று
அவன் அவாவறுத்த சித்தையினையாய் அடிமகி
ழ்ச்சிதிருந்தான். அந்த அகமகிழ்ச்சிக்குக் காரணம்
அவளுக்கு முருகன் பிரத்தியக்ஷமாய் உள்ளும்
புறமும் ஒக்கத்தோன்ற எல்லாம் முருகம்மையாயி

ருத்ததனால் அவளுக்கு முருகக்கடவுளின் தியானம்பலித்துசகஜானுபவமாய் விட்டதேயென்க. தன்பத்தி தியானயோகத்தி லிலையறுதிருந்து வந்ததைப் பித்தெல்மெண்ணிய தனஞ்சயன், செட்டிப்பிள்ளை யாதலால், அவள் தியேயாகாரமாய்ச் பாவஞ்சமாதியிலிருப்பதை யுணராமல் தான் கடல்யாத்திரை போவதற்கிடையூறுயிருந்த தன்மனையான் முருகன் பேரைச்சொன்னதும் மனதொப்பிச்சுப்பயிரிடுக்கக்கண்டு, “முருகன் தந்திரம்” பலித்ததென்றும் தான்செய்த யுக்தி நல்லயுக்திதானென்றும் சந்தோஷித்துச் சுகதியில் யாத்திரைக்குப் புறப்பட்டான்.

முருகம்பையாரென்னும் காரணப்பெயர் பெற்ற வாசகியம்மை தூயமனத்தாளும் சுத்த பதிவிரதைமுமானதால், தன் கணவனே முருகனாய் விட்டதாலும், முருகனே ஸர்வமாய் விட்டதாலும், பிரிவுக்கிடமின்றிக் கடல் ஊடல் என்கிற பேதமும் காணாதி திருமுருகன் தரிசனத்தில் மனம் லயித்தவளாகி “குலம்பரதம்மத்தஸ்த” என்று சும்மையிருந்தாள்.

அவளைச்சேர்ந்தோர் அவளுண்மையை உணர மாட்டாது, புருஷனிருக்குங்காலையிலேயே முருகன் பித்துக்கொண்டவன், இப்பொழுது சித்தப்பிரமை பிடித்துப் போய்விட்டதாகப் பரிதபித்து அவளை பந்தோபஸ்துடன் காத்துவந்தார்கள். இப்படியந்த அம்மையார் பலவருஷங்கள் ஒரு நிமிஷமாகத் தியேய சமாதியிலிருந்தாள். ஊருக்குப்போன அவள் புருஷனும் வேண்டிய அளவு தனந்தேடிக்கொண்டு திரும்பிவந்தான். அவன் விசேசுமுன்தானே, அவளைச் சேர்ந்தவர்கள் “அப்பா உன்மனைவிக்குமுருகன் சித்து முற்றிச் சித்தப்பிரமையாகிவிட்டது. நீ போனதுமுதல் இன்னும் அவள் அதே நிலையிலிருக்கிறாள். இவ்வளவு தனவந்தனாகியும் அது பரிக்க உகந்த மனைவியில்லாமல் தெய்வம் உன் தலையில் எழுதியதே”பென்று அவனுடன் அங்கலாய்க்கலானார்கள். தனஞ்சயசெட்டியும்அதை

யுட்கொண்டு அறம்பொருள்என்னும் இரண்டும் வாய்த்தசிடத்துக் காமநிகர்ச்சிக்கு விக்ம் நேர்ந்ததே! பென்று உள்ளுற வருத்தமுற்றவனுக்கி, எல்லாவற்றிற்கும் வீடுபோய்ப்பார்ப்போமென்று வீடுவந்து சேர்ந்தான்.

முருகம்பையார் தன்கணவனைமீண்டுங்காண தியேயசமாதியிலிருந்தபடியே “வருகமுருகா” என்று தன்கணவனை நல்வரவுகூறியழைத்தான். “மோனமென்பது ஞானவரம்பு” என்றபடி இதுகூறும் மோனங்கலைபாதிருந்து விட்டு, இப்பொழுது புருஷனைக் கண்டதும் “வருக முருகா!” வென்று வாய்திறந்துரைத்ததைக்கண்டு அவளிடத்து அகுலப கொண்டு உற்றார் மற்றார், அவள் புருஷன் மனம் அவளிடம் பற்றாதபடி செய்ய ஒரு குழ்ச்சி செய்யத் துணிந்தார்கள். அவள் “வருகமுருகா!” என்றழைத்ததால் தன்னையறியாமல் தன்மனக்குறை தீர்த்து உள்ளங்குளிர உவகைபூண்ட தனஞ்சயசெட்டியிடம் “அப்பா இவள் செய்கை பென்னவோ மாயமாயிருக்கிறது! இவள் சித்தப்பிரமைகொண்டவள்போல் வேஷம்போட்டு நீ யில்லாதபோது என்ன செய்தாளோ நாங்கள் சொல்லமாட்டோம்! உண்மை யறிந்துகொண்டு நீ யவளைத் தொடு!” என்று துருபதேசம்செய்து வைத்தார்கள். மதியிலுக்கிய தனஞ்சயனும் உள்ளத்துவகை தூண்டவும் தன் கள்ளெஞ்சில் தோன்றிய சந்தேக விபரிதங்களால் விகாரப்பட்டு விசாரத் தலைக்கே சிந்தாக்கிராந்தனுண்.

“முருகன்” என்கிற சப்தத்தில் ஏதோ வசிய மந்திர மிருக்கிறதென்று ஏற்கனவே உணர்ந்தவனுை தனஞ்சயசெட்டி, இனி தன் மனைவி முருகசப்தத்தை உரைக்காதபடிச் செய்வேனென்று அவளைக் கண்டனை தண்டனை செய்து “முருகா” வென்று இனி நீ சொல்லக்கூடாது. முருகக்கடவுள் பேரைச் சொல்லவேண்டின் அவருக்குள்ள ஸஹஸ்ர (ஆயிரம்) நாமங்களில் வேறெதையாவது சொல்லிக்கொள்: முருகா

வென்று இனிக்காதிற் விழுந்தால் உன்னை வெட்டிவிடுவேனென்று கண்டிப்பாய் பெண்டாட்டிக்குத் தாக்கீது செய்தான்.

புருஷன் ஆஜ்ஞைக்கு அடங்கினவளாய் இல்லையென்று சொல்லக் கருதியும் வாஸனு பலத்தால் இனி அப்படிச் சொல்லவில்லை யென்று வாக்குக் கொடுக்க நினைத்து வாய்திறந்தவள், வாக்கினுலதைச் சொல்லும்போது “இல்லை முருகா” வென்று வாயில்லா வழக்கபலத்தால் அப்படியே சொல்லிவிட்டாள். அவள் கணவனுக்குக் கோபம் பொறுக்க முடியாமல் வரா, அவன் இனி அப்பேரைச் சொல்வதில்லை யென்று கைபோட்டுச் சபதம் செய்துகொடு! என்று உரப்பிச் சேட்டான்.

பத்சொற் கடவாத பாவாய் அப்படியே கை போட்டுக் கொடுக்கக்கருதி வசநீட்டி வாயால் வாக்குக்கொடுக்க வாய்திறந்தவள், “இனி அப்பேரைச் சொல்வதில்லை முருகா” என்று வாக்குப் பழக்கத்தால் நிர்விகல்பமாகத்தானே சொல்லி விட்டாள். கையுங் கத்தியுமாக நின்று சபதம் கேட்ட கணவன் “இனி அப்பேரைச் சொல்வதில்லை” பென்பதோடு நிற் காமல் “முருகா” என்றை சப்தம் அதற்கு அடைமொழியாக வந்ததை நினைத்துக் கோபம் பொறுவிசி சபதம் கொடுத்த அவள் கையை வாளால் வெட்டித் துண்டித்துவிட்டாள்.

முருகம்மையார் கை வெட்டுண்டும் அதை யோராராகித், தன் கணவன் முருகநாமத்துலெஷனுதுபற்றி யுளத்தே சித்தித்தவராக ஏதும் செய்யத் தோன்றாது “திருமுருகா இது சமயம் வந்து காத்தருளே” பென்று கூவிப் புலம்பலானார்.

தனஞ்செய் செட்டி:—உன்னுடைய முருகன் திறத்தைத்தான் பார்ப்போம். அவன் வாட்டும் சொல்கிறேன்! அவன் காலையும் துண்டித்து விடுகிறேனென்று வீரம்பேசி வெறி

தல்க்கேறினவனுய்க் கோபாவேசங் கொண்டு குதித்தான்.

சக்திக்கு வித்துத் தன துபசாந்தமேயென்பபடி, முருகம்மையார் பரைவாக்காலே திருமுருகா வென்று ஒல்லிட்டழைத்த அரவம் குறாப் பரஹ்மமாகிய முருகக்கடவுளை அவர் குகையினின்றும் வெளியிழுக்கலாயிற்று.

“தேரார் தேறத்தற்கு தேவியார் சத்தியுடன் வாரார் முருகையன் வர்ணமயில் வாழ்னமேல்”

என்று அசாரீரி வாக்கு அண்டம் அதிசங்கேட்டது. எல்லாரும் பிரமித்து நின்றார்கள். அப்பொழுது முருகக்கடவுள் கிரியா சக்திபாகிய தேவயானை யொருபக்கமும், இச்சாசக்திபாகிய வள்ளியம்மை யொருபக்கமும் அமையப்பெற்று, ஞானசத்தபாகிய வேல்தாங்கி மயில்வாகனஞ்ஞடாராய் எழுந்தருளி முருகம்மையாருக்குத் தரிசனம் தந்தருளினார். அவர் சக்திகான மாத்திரத்தில் வெட்டுண்டகை ஒன்றுபட்டுச்சேர்ந்து முன்போலாயது. இதைக்கண்டு தனஞ்சய செட்டி திடுக்கிட்டுத் தன் கோபாவேச மடங்கினவனுய் ஏதும் தெரியாமல் தியங்கினான்.

திருமுருகன் அறுபடைகளோடு முருகம்மையாருக்குத் தரிசனந்தந்தருளி அவர்கையையொன்றுபடுத்தினதன்றி, அந்த அம்மையாருக்கு சாலோகசாயிப் முத்தியளித்துத் தமது உலகுசேர்ந்து இச்சாசக்தி, கிரியாசக்தி பென்னும் மத்தேயிக்குக் குற்றேவல் கெய்திருப்பாயாக வென்று அருளினார். முருகம்மையார் தனக்கு என்றென்றும் உடனிருக்கும்படியான சாலோகசாயிப்பூ லாமராக்ஷம் கிடைத்ததற்குவந்து ஆனந்த லாகாத்தில் முத்தினவராகி கற்புடை மங்கையராதலால், தன் கணவனுக்கும் அவ்வுலகிலிருக்க அருள்புரியவேண்டுமென்றார்.

அடியார் வேண்டினதை வேண்டியவாறருளும் தயாபாகைய முருகவேள் பூவோடு

சேர்ந்தாரும் மணம்பெற்றதுபோல், உன்பொருட்டு அவனுக்கும் சாலோகசாம்ராஜ்யமளிப்பென்று, அவனிடத்திள்ள பொருளாகைதீர, அப்பா உன்பொருட்டையெல்லாம் எனக்களிப்பாயாகவென்று கேட்டார். அவனும் அவனது பூர்வபுண்யவசத்தினாலே அப்படியே தந்தேனென்று தத்தம் செய்துகொடுக்க “தனந்தந்த செட்டி” என அவனைத்திருவுளமகிழ்த்துழைத்து தம்முலகிலிருந்ததக்க ஸாலோக ஸாம்ராஜ்யமளித்தார். அவனுக்குப் பூலோகமெல்லாம் கந்தமலையாகத் தோன்றலாபிற்று. இப்படியாக “The kingdom of the world is become the kingdom of God and His Son” என்ற சுருதிவாக்கு (Revelation) உண்மையாகப்பலித்தது. இதை

“ஒருமுருகாவென்றென் னுள்ளவருகி டுவந்துடனே வருமுருகாவென்று வாய்வுரு வாய்த்பக் கையிங்கனே தருமுருகாவென்று தான்புலம்பாநிற்பத்தையல்முன்னே திருமுரு காற்றுப் படைபுட னேவருஞ்சேவகனே.”

யென்று வாழ்த்தியுள்ள தூிகாந்தி புராணத்திற் காணலாம்.

WEALTH SUPREME.

“Ask for the Kingdom of God and all other things will be added to it unto you.”

பரமைசுவரியப் பிரஸாதம்.

—:(*)—

“ஒன்றேகுலமும் ஒருவனே தேவனும்” என்ற எம்பெருமான் திருமுலதேவர். மன்குலம் ஒன்றேயாக, அதில் ஜாதிவர்ண பேதங்கள் ஏற்பட்ட தென்னே பெனில், சொல்லுவம். தோப்பு ஒன்று; மாங்கன்பல, இது சமஷ்டி வியஷ்டிபேதம். தோப்பு ஒன்று, மாங்கள் பல வாயிருக்க, பல மாங்கனிற் சில மாமரம், சில தென்னமரம், சில புளியமரம், இப்படியாக பல ஜாதி மாங்கள் இருக்கலாம். இருந்தாலும் தோப்பு ஒன்றே, மாங்கள் பலவும் ஒரேஜாதியாக மின்றி தே, மா, புளி, யென்ன பலஜாதிகளா

யிருக்கலாம். இதனால் “தோப்பு ஒன்று” என்கிற பாவத்துக்குக் குறைவொன்று மில்லை. அஃதேபோல மன்குலமொன்று; மன்னுயிர்பல. அம் மன்னுயிரில் மானிடர்களா யுள்ளாருள் ஜாதி வர்ண பேதங்கள்பல; பேதமுண்டான லன்றி அபேத பாவத்துக் கிடமில்லை. பல பேதங்களில் அபேதமா நிருப்பதையுணர நியதிகளையேவண்டும். மாத்தினுடைய இலை, பூ, காய், கனிகளைப் பார்த்தால் தே, மா, புளியென பேதமேற்படும். இலை, பூ, காய், கனி பென்னு மிவ்வுறுப்புக்களை நியதிகளைந்தால், (உணர்ந்து தள்ளினால்) பரமெல்லாம் ஒன்று கிறது. இது வியஷ்டியிற் பலவாயினும் சமஷ்டியில் தோப்பு என்னும் ஒரே பாவனைக்கிலகியமாகிறது. அஃதே போல, குணபேதங்களாலும், நிருத்தி பேதங்களாலும் உண்டான வேற்றுமைகளை யுணர்ந்து அவைகளைத் தள்ளிப் பார்த்தால் எஞ்சி நிற்பது பாவனையும், பாவனுமூர்த்தமாய் மன்னுறுவுமேயாம். மன்னுறுவெல்லாம் சேர்ந்தது மன்குலம். இந்தக் குலம் ஒன்றே. இப்படியுள்ள பாவனுமூர்த்தங்களெல்லாவற்றிற்கும் அநீதமாய், அவற்றிற்கு அநிஷ்டானமாய் (உள்வசிப்பதாய்) அவையெல்லாவற்றிற்கும் அநிவை யளிப்பவனும் (அறிவுக் கறிவாய்) என்றும் உள்ளவனு நிருப்பவன் ஒருவனே. அவன் தேவன் அதாவது நிவ்விப் பவருடி. “கடவுள்” தத்துவங்களெல்லாம் கடவுள்களார். அந்தக் கடவுளை தத்துவங்களால் அறிய முடியாது. ஆயினும் தத்துவஞான மில்லாகிடில் தள்ளவேண்டியதிது வென்று நன்றாய்த் தெரியாது; ஆகையால் தத்துவங்களை யுணர்ந்து, தத்துவ ஞானத்தால் அவைகளை நியதிகளைந்து, தத்துவங்களுக்குக் கெல்லாம் அப்பாலாய் உள்ளதை யுணர்ந்து, அப்பாலுக்கப் பாலாயுள்ளதைப் பற்றவேண்டும். கடவுள் பற்றற்றவராதலாலும் அவரை மனமொழி மெய்களால் பற்றதல் முடியாதாகையாலும், பற்றறப் பற்றின தொன்றும் அப்பாலுக்கப்பாலாயுள்ள

உபாஸனா முர்த்தியையும் பற்றின பற்றறப் பற்றம்மி நின்றால், இந்த அனுபவநிலையில் கடவுளை ஸ்வாஸ்பவத்தா லறிபவாம். “அதுவானால் அதுவாவர் அதுவேசொல்லாம்” என்ற படி, அந்த அனுபவம் ஸ்வாஸ்பவச் செல்வருக்குத்தான் தெரியும்; வேறுவிதமாய் அதை யறிவது கூடாமைபற்றி, “அறிந்த அறிவதீய வேண்டும், அப்புறந்தான் யியா சுகம்” என்று சொன்னாரெம் ஆனந்தத்தாய். “அறிவார் பராசக்தி ஆனந்த மென்பார், அறிவார் அறிவுருவாமவர் என்பார்” என்ற திருமந்திரோபாபேசத்தினால், “ஆனந்தத்தாய்” என்று நாம் கூறியது “அறிவுருவாய்” இந்தப் “பராசக்தியையே” யன்றி வேறல்ல. அறிவுருவாய் இந்தப் பராசக்தியும் உருவழிந்தவிடத்தில் எஞ்சி நின்று “உருவற்ற” அதாவது “அரு”வான “அறிவு.” அறிவு ஒன்றே யாதலால், அதற்கு அருபமும் ஸ்வருபமும் எப்படி வந்தது! அருவமும் உருவமும் உண்டேல், “அருவுரு”வும் உண்டென அமையும். ஏனெனில் “அருவுரு” வின்றி “உரு” அருவில் ஒழிக்காது. “உருவரு” வின்றி “அரு”வும் “உரு”வா யமைபாது. ஆகையால் அரு, உரு, அருவுரு என்னும் மூன்றும் அறிவுக்கு லக்ஷணமாக ஏற்படுகிறது. லக்ஷணமான அறிவுக்கு லக்ஷணம் கூறுவது எப்படி பென்றால் அறிவாலறிந்ததை அறிவழிந்த அனுபவத்திற்கு வருவகுறி பலவரல் கூறுத லாகாதாயினும் தீர்ப்பு. ஞானமுள்ள வராயில் லக்ஷிபத்திற்கு லக்ஷணம் கூறலாம். இதைப் “இலக்கப்பர் கண்டதற் லிலக்கணம் கூறுவர், புலவர்” என்றார். வித்தியா . ஞானம் (Knowledge of Science) பெற்றவர்கள் நாம் தீர்ப்பு ரஜித மா பக் கண்டனுபவித்த லக்ஷிபத்துக்குத் தீர்ப்பு. வித்தியாயுள்ள லக்ஷணம் கூறுவர்.

இப்படியாக உபாஸனையுடைய அனுபவமே ஞானமாயிற்று அறிந்த அகவைத வந்து “காட்டுவதற்கு” “கடந்தது” பற்றி “கட்டிகாட்டத்

தக்கவைக னெல்லாவற்றையும் வேதங்கள் முறை யிடும் சுட்டியும் காட்டி, இவைகளைல்லாவற்றையும் கோதி வாங்கிபுத்தால் (ந-இ-தி-இது வல்ல) கோதித்துத்தான் காட்டுக்குறிக்கடந்த காண்கை மொனம்போசங்க முத்தையால் தவிரா முர்த்தி காட்டி, காண்பான் காட்சி காண்மெருள் என மூன்றும் கடந்தவிடத்தே பக்கு விகள் அடைக்கடிச் சுடப்பார்கள்.

“அதுவென்றால் எதுவென வொன்றிற்கும் சங்கை, ஆதலினு லதுவெனவும் அருவே விட்டு” குருபரப்பவாயால் வந்த அனுபவத்தை குருவின் அனுபவம்பெற்று குருவருளால் அறித்துப்பலேண்டும்.

இப்படி அகவைத வந்துவை யறிந்தவப வித்தியின்னும், அந்த அனுபவம் கலியாமற் குறை போனவழிபற்றி மீண்டும் வெளிவர வேண்டும். இதற்குக் கடவுள் ஒருவரையே பற்றினால் அவர் கிஷ்கன், கிர்க்குனா, கிராமய, கிராமப்பா யிருத்தலால் வெளிவரமுடியாது. ஏனெனில் அவரிடத்தில் அஹம்-புறம் என்கிற வேற்றமைப்பில்லா யாதலால், உள்ளென்றும் வெளிபென்றும் கித்திக்க இடமில்லை. ஆகையால்தான் அவர் மோன வெளிபிலேயே இருப்பாராயினர். “மோனமென்பது ஞானவரம்பு.”

இப்படி கித்திய மெனவியாயுள்ளவர் மகிமை வைய யறிப்பவென்றினாலால், அவருடைய மறிமைபே உருவாயுள்ள தேவியை வழிபடவேண்டும். அந்த தேவியை “அறிவுரு.” உருவையப் பற்றினால், அது சத்தாசத்தமென்கிற பேதத்தைக் கற்பித்துக்கொண்டு ஸ்வருபமென்றும் கிருபமென்றும் பத்பல கற்பனாவுபபக்கவா யுண் பெண்ணும். இதைத்தான் மாயையென்று சொல்லுகிறது. சத்தமாயை வர்த்துவகதியாகவும், அகத்தமாயை அகோசதியாகவும் செல்லும். மாயையற்றினால் “கோறை மனம் குடிவெருக்கு.” ஆகையால்தான் தேவியுபாஸனை செப்பிறது.

வர்களெல்லாம் “கோழைமனம் குடிசெறிக்காதெ
வ்னைக் காத்தருளத் தபவுழிக வேண்டுந்நாயே!”
என்று அஞ்சலிஹஸ்தராய்த் தேவியைவேண்டி
நிற்பது. தேவி தன் ஸ்வருபத்தைக்காட்டினா
லும், அவளுடைய மஹாமாயை மயிஸ்ருபமாய்
வந்து உடனுக்குடனே அதை மறைத்தயிடும்.
ஆகையால் “தற்பரமாய் எங்குநிறை வந்தஸ்ர
தா மலர்மீதுரையம்பிகே! உன் ஸ்வஸ்வரூபங்
காட்டித் தன்மயமாபுள்வேடைக்கியத் தந்த
ருள வேண்டுந்நாயே!” என்ற உபாசான் மா
யையின் கூத்தையுணர்ந்தவனுய் “பின்னு
மெனை மாயை பற்றுதாண்டருள்செய் தயாசி
தே!” யென்று வேண்டிவெருவ நின்றான்.

புலியாய் முன்னே நின்று என்னை கிழுக்கி
யும் கிழுக்காதே காப்பாற்றவேண்டு மென்றால்,
அது என்னசெய்யும்? அப்படியே! யென்று
மனுஷனைப் பகடணம் செய்துவிடும். அதன்
வயிற்றிற்போளபிழைப்பாடு மலரிதன் ஜீரணமாய்ப்
போனால் புலியென்ன செய்யும்! “வாதாபி ஜீர
ணோபவ!” என்ற கும்பமுனிபோல், அந்தப்
புலியை அதன் வயிற்றிலிருந்துகொண்டே ஜீர
ணம் செய்பதக்க சக்தி எவனுக்குண்டோ
அவன்தான் மாயை மயக்கொழிப் மாயையை
வெல்லத்தக்கவனுவன். தாயின் வாயிற்புட்
சென்றபின் அங்குள்ள உதாரணியினால் ஜீர
ணபாகாமல் ஜீரணோத்தாரணமாய் வருவது
எது? விந்துவொன்றே நாதஞ்சேரக் கருத்தரித்
துப் பிண்டமாக, உதாரணியினால் ஜீரணிக்கப்
படாமல் ஜீரணோத்தாரணமாய்ச் சிசவாகவெளி
வரும் சக்தி வாய்ந்ததாம். ஆகையால் பரவிந்து
வில் உற்பத்தியான குமரக்கடவுளே மாயைமய
க்கொழிபக் காக்கவல்லவர். அவர் தாமிருக்கத்
தாலொழியில் உற்பதித்த உக்கிரமூர்த்தி. பா
சிவத்தின் பிந்துவிலிருந்துதித்துச் சரவணப்
பொய்கையில் மும்மல சம்மத்தமின்றி அது
பொறியும் அதுமுதமாய் அவதரித்தவராதலால்
அவர் ஒருவரே பரமைசுவியமுடைய பரமைசு
வரியமும் தந்த பாஷிக்கத்தக்கவராம். அவர்

நல்ல பரஹ்மஸ்வருமே யாதலால் “ஸுஃபரஹ்
மண்யம்” எனக் காரணப்பெயர் பெற்றார்.

“அருமமோராரும் அதுமுதமும் ஒருமுதமாய்த்
தோரூ முருராய்த் தேதேத்தகோ சீ யொளித்தாய்!”

அவர், 36-தத்துவங்களும் ஆறுபெருகிளாக,
அறுபொறிகளும் அதுமுதமாயிருந்தது. அந்
தர்முதத்திலு (அருதாரங்கனோடு கூடிய) ஒரு
முதமாக, தேஹங்கள் பல்கொடி நிறைந்த ஸோ
கங்கள் பல்வாக அவற்றிலெல்லாம் உன்னைத்
தேதேத்தகென்றே குன்றுதோறுமுள்ள குவை
போல், ஜீவப் பிராணிகளின் நிறுதயசமல கர்
ணிகையிலுள்ள ததாராகாசமாகிய குவையிலு
தன்னை ஒளித்து நிற்கும் குமரக்கடவுளை யாதா
மொருவர் உபாவித்து உன்மைமயித்து அவ
னுடைய அருள்பூரிக்கப் பெற்றவராகிறாரோ
அவர் பரமைசுவரிய பாக்கியம் பெற்றவராவர்.
ஏனெனில் அறிவுடையாராகலின், “அறிவுடை
யார் எல்லாமுடையார்.” இப்படி பரம ஸீசு
வரியமும் தானேயாகநிறுப்பவர் குவையிற்
மாகிப் குமரக்கடவுளே. இவர் “தேதமாலயம்”
என்று சொல்லும். நிறுதய சமலத்திலுள்ள
குவையு ஸ்தானத்தின் ஓங்கொரு பிராணியை
தேஹத்திலும் பெரும் புதைபலாகப் புதைந்து
கிடக்கிறார். இதைப் புதைபலையெடுத்தானத் தக்
கவர் யாரோ அவருக்கு எல்லா ஸீசுவரியமும்
சித்திக்கும்.

இவரைத் தேடியலைத்த அன்பர் ஒருவர் இவ
ரைத் தேடிப்பிடித்து இவர்செய்யும் கிளையாட்
டைக்கண்டு பொறாராகப் போற்றுக்கிறார்:—

“சாதுயர்செவியாய் இருத்தியோ என்னதற்கு!
கேருகுணையன்றி வீருப்புந்தளிப்பதற்கு!”

இப்படி அடியார் அன்பால் போற்ற “ஒருமுரு
காவென்றென் னுள்ளக் குவிர வுலக்துடனே,
வருமுருகா வென்று வாய்வெருவாநிற்பக் கை
யிங்ஙனே” (வெட்டுண்டு வெறுனதைத்) “தரு
முருகாவென்று தான்புலப்பா நிந்துத் தையல்
முன்னே” (முருகம்மையார் முன்னே) “திரு

முருகாற்றுப் படைபுடனேவருஞ் சேவகனை” —

“தேரூர்தேவதத்து தேவிபரா சக்திபுடன்
வாரா முருகையன் வர்ணமயில் வாழனமேல்.”

வர்ணமயிலாகிய, இந்திரஜால மதேஹந்திர ஜாலங்களெல்லாம் கூழ்த்தாக நடிக்கும் மாயைபைத் தன்சுக்கு வாழனமாக (தன் இஷ்டம்போல் தன்னைத் தூக்கிச்செல்லும் ஊருதியாக)க் கொண்டவர் மாயையினின்றும் விடுபட்ட பராசக்திபுடனே இனமைப்பருவம் மாறாதவராய்த் “தேரூர்தேவதத்து” அவருடைய திவ்யதரிசனமளிக்க வருகிறார் பாருங்கள். இவருடைய பரமைசுவரிய மூர்த்தத்தைப் பரமசிவனார் தேவியாராகிய உமையம்மைபாருக்கு (தேபோ மழிமைபால் சித்தவிருத்தி கீரோத் வித்தி பெற்று அறிவுமயமாய் அறிவுருவுக்கு)ச் சொல்லியருளியபடி அவர் மழிமையைக் கீழே வரைகிறேன்.

குமாரக்கடவுளினுடைய பரமைசுவரியமகிமை, பரமசிவனார் உமையம்மைக்குச் சொன்னபடி:—

1. நம் குமாரனே எல்லாத் தேவவடிவும் (சமஷ்டி தேவதையும்) எல்லா உலகவடிவும் (சமஷ்டிப் பிரபஞ்சமும்) எல்லாவிற்களின் வடிவும் (விராட் ரூபியும்) ஆக விளங்குகிறான். அகாலால் அவனே சாக்ஷாத்தார பரஸ்வமாவன்.

2. கௌரியே! உலகவிடத்தே எந்தப்பொருள்களாவது உயிர்களாவது மஹிம, லக்ஷ்மி கிளாமம், தாட்டியம் உடையனவாய் விளங்குகின்றனவோ, அவையெல்லாம் நமது மைந்தனுடைய மகிமைமீல் ஒரிலேசிலே லேசத்தானுமுள்ளதென்றறியக் கடவாய்.

3. ஒரு விளக்கினின்றும் மற்றொரு விளக்கேற்றப்படுவது போல ஜ்யோதி வடிவாகிய நம் மீடத்தினின்றும் சுடர் வடிவாகத் தோன்றினான் அவன்.

அவனுடைய அளவற்ற மழிமைகளில் லேசாலேசத்தான் அங்கங்கே சிறிது தலைகாட்டுகின்றது.

4. உருந்திர கோடிகள் அவவற்றளவில் இவனே “மஹிமம்ஹார காரண நுத்திரன்.”

5. பஞ்சாயுதத்திற்கு பலகோடி விஷ்ணுக்களில் இவனே “சூகண்ட நுத்திரக் கடவுளின் சக்தியான மஹாலிங்கன்.”

6. அவனது நான்கு மூர்த்தங்களில் எவன் வாசுதேவமூர்த்தி.

7. அவத்யுடைய பத்துப் பிறைகளில் இவன் பூரீராமன்.

8. ஆபுதத்தரித்த யாதவர்களில் இவனே வாசுதேவன்.

9. பாண்டவர்களில் இவன் அருக்கனன்.

10. எல்லாப் பிரஜாபதிகளுக்குள்ளும் இவன் பிரமன்.

11. எல்லா மனுக்களுக்குள்ளும் மிவன் கவாயம்புலமனுவ”கும்.

12. எல்லாத் தேவர்களுக்குள்ளும் இவனே இந்திரன்.

13. ஒளிபுள்ள பொருள்களில் இவன் அங்கி (அக்னி) தேவன்.

14. பிறர்க்களில் இவன் யமன்.

14. இராட்சதர்களில் இவன் கிருதி யெனும்* திக்குப்பாலகனுவன்.

15. ஸுலகாரிகளில் இவன் வருண தேவன்.

16. பலமுள்ளவர்களில் இவன் வாயு தேவன்.

* முராராருடைய மரபிலுதித்த அக்கினி பகஷணன் குமாரன் துரிச்சயன் என்பான் பகபதிசுப் பெருமானைப் பூஜித்தப் பெற்றால் சிறுதர்க்கெல்லாம் அபிபதியாய் கிருதிபென்னும் பேர்பெற்ற தென்மேற்குத் திசைக்கு அபிபதியாய் விளங்கினான். — கருபூர்ப் புராணம், திக்குப்பாலகர் சருக்கம்.

17. கந்தர்வராசிய பவனலோகத்தாருள் இவன் சித்திரதரன்.
18. திரவியவான்களில் விச்சிரவா முனி குமாரனாகிய குபேரன்.
19. திக்பாலர்களில் எல்லா இன்பப்புகழையு முதவவல்லாசானன் என்னுள் வடமேற்குத் திசைப் பாலகனாவான்.
20. திசுக்கள்களில் கீழ்திசைதாங்கும் நான்கு கொம்புகளையுடைய கிராவதம் இவனே.
21. யானைகள் எல்லாவற்றிலும் இவன்பிணி முகன் என்னும் யானை.
22. பலவகைப்பட்ட நுகுகளில் கங்கை இவன்.
23. பதினொரு உருத்திரர்களில் சங்கரன் இவன்.
24. எண்வகை வசுக்களுள் பாவகன் என்னும் வசு இவன்.
25. ஹவாதசாத்திதயர்களில் இவன் விஷ்ணு.
26. வைத்திபர் யானிலும் மேலான அகவனி தேவர்கள் இவன்.
27. அசுரர்களில் பிரஹ்மாதன் இவன்.
28. சர்ப்பங்களில் வாசுகி இவன்.
29. பறவைகளில் கருடன் இவன்.
30. மிருகங்களில் சிங்கம் இவன்.
31. குதிரைகளுட் சிறந்த உச்சைசரவம் இவன்.
32. பசுக்களுட் சிறந்த காமதேனு இவன்.
33. நுஷிகளுள் பிரமருஷியாசிய வசிஷ்டன் இவன்.
34. கிருத்தியங்களுள் அனுகரக கிருத்தியம் இவன்.
35. தேவவிஷுகளில் நாரதன் இவன்.
36. ராஜ்விஷுகளில் விசுவாமித்ரன் இவன்.
37. வேனாள்முனிவர்களுள் சூரமுனி பென்னும் உரோகருஷணர் இவன்.
38. அக்ஷியுட் சிவாக்கி இவன்.
39. அக்ஷரங்களுள் பஞ்சாக்ஷரம் இவன்.
40. மணிகளுள் உருத்திராக்ஷரமணி இவன்.
41. மலைகளுள் மேருமலை இவன்.
42. விருகடங்களில் அரசமரம் இவன்.
43. மனிதருள் பரத்நமஸூரணம் வாய்த்த அந்தணர் இவன்.
44. அந்தணருள் ஆதிசைவ ப்ராபணர் இவன்.
45. வித்வைகளுள் பரவித்தை இவன்.
46. தேவமணிகளுள் சிந்தாமணி இவன்.
47. யோகக்களுள் அஷ்டாங்கயோகம் இவன்.
48. மிருகங்களுட் பசுக்கள் இவன்.
49. நவகண்டங்களுள் பரதகண்டம் இவன்.
50. கிரகசேவகைகளுள் வியாழபகவான் இவன்.
51. சாரதிகளுட் பிரமனும் இவன்.
52. குருவடிவகைகளுள் தசவிணுமூர்த்தி இவன்.
53. மாதங்களுள் சூவணிமாதம் இவன்.
54. சிவாகமங்களுள் ரௌரவாகமம் இவன்.
55. பொய்வகைகளுட் சரவண மிவன்.
56. கடல்களுட் பாற்கடல் இவன்.
57. ஆற்றிலியுட் சத்தியம் இவன்.
58. பருவங்களுள் வஸந்தருகு இவன்.
59. மலர்களுள் தாமரை மலர் இவன்.
60. அணிகளுள் மேகலை இவன்.
61. ஞானங்களுட் சிவஞானம் இவன்.
62. ஆச்சிரமங்களுட் சந்நியாஸம் இவன்.
63. சூத்திரங்களுட் சிவஞானபோத மஹா சூத்திரம், இவன்.
64. குபங்களில் நிஷ்கன்-சகன சௌந்தரிய ஞபம் இவன்.

இப்படி சுப்பிரமணியக் கடவுளின் பரமைசுவர மூர்த்தங்களை புவனேயரியாகிய பார்வதி தேவியார்க்குப் பரமசிவன் தெரிஞ்ஞாந்தருள். நிருதயகுறையாய் பரப்பாக சத்தியம்

றும் வசிப்பவரானதால் குறையாமை என்ற எல்லாராலும் ஆராதிக்கப்படுகிற குமாரக்கடவுளின் திருவருள் பெற்றுப் இப்படியாக எல்லாவற்றினும் மேலான மஹிமைபெற்ற பரமைசுவரிய ஸாமாந்தியம் பெற்று குறைவற்ற கிதை வாழ்வைத்துள் என்பது தின்னம்.

“I and my Father are one” என்று சொல்லிய ஐரின்னதாதின் அனுபவம் உன்மையானதால் பரமமும் குமாரக்கடவுளும் வேறன்று. சிவனே குமாரன் : குமாரனே சிவன். தந்தையாகவும் பரமமாகவும் எப்படி வேறப்பட்டதாயிற்று ஒன்றேயாகிறதோ, அனுபவக்கணுவாயுள்ளதும் மறுத்துக்கொல்லாம் பழந்தாயுள்ளதும் எப்படி வேறப்பட்டதாயின் அனந்தமாயும் வந்தியமாயுள்ள பார்மமெயாகிறதோ, அப்படி சிவனும் குமாரனும் வேறல்ல. அஃதும் புறமும் ஒன்று பட்டாதிடத்தே சிவனே குமாரனாகவும், குமாரனே சிவனாகவுயிருந்து விளங்கும். “The Immanent and Transcendant God is one only without a second.” அந்நம்புற மிசையுறும் அனயித்து நித்கும் கடவுள் ஒன்றே. ஆயினும் குமாரக்கடவுள் கலியுகத்திலும் பிரத்தியக்ஷ பார்மமாதல்பற்றி கலியுகவரதர் என வழங்கப்பெற்றார்.

—(உ):—

The Lord of Pazhani's Grace Assured!

“பழநியான்டவர் கிருபைசெய்வர்.”

—(உ):—

“கந்தையக்கைக் கெழுக்கவிதன் தமையன்
தவிர்க்கை தவிர்க்கணன்
மகந்த தென்கிதான் தொடருவியர் தேவகிரி
சேலமம் எனும்—
“பெரியோர் விசுவரூபம் கெழுக்க குன்று
தெருவென்று.”

“அந்தர்முதையாரத்தியா பழநிமுத அந்நயா” என்றுள்ள பழங்கால மந்திரத்தார்த்

தப்படி அந்தர்முதத்திலே எல்லாராலும் வகு வாய் ஆராதிக்கப்பட்டதற்கென்றும் பழநிமுதப் பட்டகிடத்திலே அந்நயா யிருக்கிறவருமான அந்தவாத வந்துவாசிய பரம்பொருள் சகன சிவனாக வறுவங்கொண்டு பரமசிவனும் தேவியருமாயிருந்து தம் புதல்வர்களாகிய கிராமகக் கடவுளையும் அவருக்கெனையவராகிய சுப்ரமணியம் கடவுளையும் அவழந்து உங்கலிருவரின் யார் எங்கையொரு பிரதக்ஷணம் செய்து முடிவருகிறதோ அவர்களுக்கு இந்த மானுளம் பழம் தருவோமென்றுரைக்க, இஃதாயர் உடனே திருக்கோலங்கொண்டு மயில்வாசனா குடைய என் இதோ ஒருநொடியில் பிரதக்ஷணம் செய்து வருவெனென்றுரைத்து அப்படியே “எங்கனும் சியாதீ” பென்று வந்திக்கப்பெற்றவரான சிவசக்தி ஸ்வரூபத்தை யறிந்து உலகமெல்லாவற்றையும் ஒரு நொடியில் வலஞ்செய்து திருக்கோலம் வந்தார். அப்படி வலஞ்செய்து வருமுன்னே தானே கிராமகக்கடவுள் எழுந்தருளிய அந்தர்முதமாகித் தன் இந்தய கமலத்திலேயுள்ள தம்வராகசகத்திலேவிளங்கிய வரான தண்டரிதில்தகும் த்நறாகாச ரூபணியமாகிய பரசிவர் தேவியாரைப் பிரதக்ஷணஞ் செய்வான் இருந்த உடத்தில் இருந்தபடியானே தன்னைத்தான் பரதாணையாகச் சுற்றித் தம் தந்தை தாயாரைத் தரிசித்து “கலியெங்கே” பென்று வந்திட்டினார். அவர் அந்தர்முதத்திலே கம்மைக்கண்டு சுலபமாய்ப் பிரதக்ஷணம் செய்துவந்து பத்தயம் கலித்துகிட்டாராதலால் மானுளம்பழம் (மாம்பழம்) எனினும் பொருத்தும்) கொடுக்க வந்திடுமெடுத்துக்கொண்டார்.

பழநிமுத தரிசனம்செய்து ஒரு நொடியில் உலகமெல்லாம் சுற்றிவந்த குமாரக்கடவுள் தனக்குமுன்னமே விளையக்கடவுள் இருந்தயிடம் கிட்டுப் பெயராமல்தானே பத்தயம் கலித்துவராய் மானுளம்பழம் கையில் வைத்திருக்கக்கண்டு பிணக்குற்றார்போல் காட்டி இந்த அந்தர்

முகலித்தை யெனக்கும் தெரியுமென்றுகாட்ட, மயிலைவிடுத்து, மகுடம், சூண்டலம், பொன்னுடை முதலிய ஆபரணங்களை பெல்லாக்கமுற்றி யெறிந்து, சேதனம், வச்சிரம், அங்குசம், விசிகம், வேல், பங்கஜம், கண்டாமணி, மழ, வில், வாள், தோமரம் என்னும் ஆயுதங்களையும் விசியெறிந்து, தண்டமொன்று கையில் ஏந்தி கௌரீனதாரிபாய் திருக்கயிலையினின்றும் புறப்பட்டுத் தென்னிசை கோக்கச் சென்று தேவகிரியை அடைந்தார். அங்கே தம்மைநோக்கித் தவஞ்செய்த முனிவர் தேவர்களுக்கு வரங்கொடுத்து வைகை நாட்டிலேயுள்ள திருவாலி னன்குடிக்குச் சென்று, சிவசுரியமர்ந்து, இலங்குறி, சூரியன், காமதேனு முதலியோர்க்கு எல்லாநம்புரிந்து பற்பல திருவிளையாடல்களைச் செய்திருந்தார். இவர் இங்கே இப்படி அஹத் துறவோடு புறத்துறவும்கூண்டு தண்டபாணி பாகஸ்யாசிக் கோலங்கொண்டு திருவிளையாடல் செய்திருக்க, திருக்கயிலையில் உமாதேவியார் தமது செல்வக்குமார் உலகை வலம்வந்ததும், யிராயகர் கலிவாங்கியதும், அதனுற் பிணக்குறு அந்தக் குமாரர் தண்டபாணியாக (ஸர்யாசிக் கோலங்கொண்டு) வெளிப்பட்டதும் அறிந்து, அவரது பிரிவினையைச் சிறிதும் பொறுத்திருக்க ஆற்றாதவராய், இறைவருடன் திருவாயின்ன்குடிக்குச் சென்றனர். சகிரை வேலாயுதக்கடவுள் தம்மைத் தேடிவந்த தாயையும் தந்தையையும் வணங்கினர்.

நீர்மலராகிய பரமசிவம் உளங்கனிந்து வேலாகவும் ஆகவும் திருவாயினிலே இன்சொற்கள் கூறி யெறித்தனைத்து முதுகைத்தடவி, உச்சிமோக்கு, அருகிருந்த பிராட்டியாரைத் திருநோக்கஞ்செய்தார். உமையம்மையார் திருப்பன்முதுவல் கொண்டு,—

“கந்தாவருக! உலகமெல்லாம் கணத்திற் புடைபோய் வந்தவொருகாரே வருக! மாதாஸ்கங்கிக்குப் பிரித் [தேயம் வருக! அரும் எந்தாய் வருக! வேள்வருக! இளியோய்வருக! எவ்வுயிர்க்குமேந்தாவருக! தண்டதாசுதேவருக!

எங்கள் திரு மைந்தாவருக! சிவகிரிசேர் வாழ்வே

[வருக! இன்பமுள்ள மணியே அணியியவருக! எல்லந்தாய் வருக!

[அரும் காக்கும் சித்தேவருக! 'வின்ன்குடியின் திருவே வருக! வருக! [வே!

தேவே நூனப்பழநிலா! செல்வாவருகவருகவே!” என்றவருகைப்பருவம் கூறி வாரியெடுத்துத் தோள்மேலணைத்து மீட்டும் இறைவன் எகியற்கொடுத்தனர்.

பெருமானும் வரங்கி மடியினில் வைத்து

“செல்வக் கண்மணியே! நீ யென்றம் இளைமையை உடையாய்! எல்லா அறிவு முள்ளாய்: நீ சிறுவனோ? இல்லை, இல்லை! பெரியோன், கிழவோனன்றோ! மாதாஸ்கங்கியு மொருகவியோ; நீயே யென்றுந் தெவிட்டாப் பேரின்பப் சுவையை இடைவிடாது கொடுக்கும் சிவ நூனப் பழமாகும்! அங்கனமுள்ள பழம்) நீ யாகவும் உனக்கு வேறுபழமும் வேண்டுமோ?”

என்று இவ்வாறாகப் பற்பல இனிய மொழிகள் கூறி,—

“மைந்த! யாமும் சுத்தியும் நீயேயன்றோ! ('தத்துவமலி' வாக்யைப்பொருள் நீ யென்றபடி). அது எம்முடைய ஐந்துமுகமும், தேவியின் ஒருமுகமும் சேர்ந்து நினக்கு ஆறு திருமுகக்களாக விரும்பத்தகுந் அறிதி, எம்மைக் குறித்துச் செய்யும் வழிபாடும், நின் அண்ணையைக் குறித்துச்செய்யும் பூசனையும் நினக்கே யாகும். எம்மிருவரையும் பூசைசெய்ததையும் பலம் நின்னைப் பூசைசெய்வதா லுண்டாகும். நின்னைப் பூசித்தவர் எம்மிருவரையும் பூசித்தவராகின்றார்” எனத் திருவாய் மலர்ந்த அத்தலத்தில் வீற்றிருந்தனர்.

பரசிவப் பிரபுவும் தேவியாகும் “பழகீ” எனப் புகன்றமையால் அத்தலம் அன்றாடம் தொடங்கி பழகி யெனப் பெயர்பெற்றது.

கவாமிடில் கேட்குதல்திலை யுள்ள “நகப் பன்சாமி”யாம் சார்பான் “கவாமிநாடன்” என்று பெயர்பெற்று விளங்குதல்போல, “சிவ நூனப்பறம் ஆகும்” எம்மானடவன் “திருவாசினன் குடி” “சித்தன் வாழ்வு” என்று பெர்பெற்றுள்ள பழகிந்தல்திலை “பழகியாண்டவன்” எனவும், “தண்டாயுதபாணி” எனவும் பெர்பெற்றுக் கவிபுத்தில் அடியவர்க்குப் பிரத்தியக்ஷமாகி வேண்டின வரங்களைக் கொடுத்துக் காப்பதால், சித்தன் கோலம்கொண்ட கலியுக வாத்தாய் விளங்கா சிற்றிஞர். இதன் உண்மையை

“மாமத நுகரெடுத்தப்படைஇ, பிச்சுஇ
பிச்சப்படைஇ மெய் பரியத்தொடர்பு
இச்சமாதபடை படை இய்யமா மங்கைகன் [இடி”
பிச்சி பிச்சப்படைஇ மெய்பரியத்திடுகக படை

“பிச்சுபடைகன்” “பிச்சுபடைகன்” மலிமகன்
பிச்சுபடைகன் எவ்வை சோமமைய ஷோலி
பிச்சுபடைகன் எவ்வை சோமமைய ஷோலி

என்னும் ஸாமவேத மஹாமந்திரார்த்தத்தில் பாக்கக் காணலாம். (சாத்தோக்கிய உபநிஷத், 6-ம் பாபாடலம், துவாதசகண்டம், 1-2 பாக்கம்).

இப்படிப்பட்ட மாட்சிமை தீவிர சித்தக் கட்டாராம் தண்டபாணிக்குப் பழகிந்தல்தில் “பாலொடு சந்தை விழுதினைக்கொன் டபிறை காலங்காரஞ் செய்கின்ற தொண்டரைக் கண்டப்பன் “யா”” என்று வினவ, தொண்டருங் கண்டத்வரிமையே சிந்தித்து “யான்” என்றார்.” (கண்டத்வனி=மத்யமம் வாக்கின் மூலம்).

கலியுக வாதராய் “சித்தன் வாழ்வு” லமர்ந்த எம்மானடவரும், “பாலுபுப் கொண்டு வந்து வைபத்திர சேசனெனின வாடும் குதும் மலியக் செய்து, பொய்யத்ததா ருள்ளிருந்து மேய்

யன்புகாட்டிக் காட்டுகின்ற யின்” தானும் ஒரு திருவிளையாடல் செய்ய வுள்ளி, தண்டபாணி யாயிருந்து தானே தானிலிருந்து தோன்றி யெனைத் தடுத்தாண்டபுடிக் தமக்கு சித்தம் திருக் கொண்டு செப்பும் “அடியார்க் கடிமைபாய்” அண்டனா விவித்து “யான்” என்று சொன்ன கிங்கையறிவேன் “துறையப்பா! யார்?” எனத் தம் செம்பவனத் திருவாய்திறந்த இதய மமலத்திருத்தபடி யுசாவிக்கேட்க, அடியவரும் மத்யமம் வாக்கைகட்டுப் பறா, பச்சுந்தி யென்னும் வாழ்விமைமையச் சித்தித்துச் “சாமிநாத னென் றரைசெய்ய”க் கதிர்காம வள்ளலாகிய எம் யின் ஜோதிபிடுகந்து கடர் தோன்றி னாற் போலத் தாம் சகல கிஷ்கனியிருப்பி மொன்றுமிருக்கவினங்கும் அற்புதத்தைக் காட்டத் தம் திருக்காத்திருந்த தண்டத்தை யிடுவர். அது யன்டாவின்கொளியாகப் பரவென்று ஆவலித்து ஜோதிருபாயாய், “தேவருங்காணுச் செய்ஞ்சொதி” தானும் விளங்கியது.

“தொண்டரும்கத் தேவருங்காணுச் செய்ஞ்சொதி
காண்கண் டையே சித்தம் கலங்குந்தூர்.”

இவ்வதிர்சயச் செய்தியை அவர்தானும் புறநியானும் அருளாலே ஆண்டாடமையாய் சிந்தாமணியைக் காக்க உடன்பட்டு “ஐம்” என்று ஒப்பந்தமிட்ட எழையாம் அடிமைக்குக் காணிக் த வரப்பிரஸாத மூலமாய்த் தெரிவிக்க, இந்த அடிமையும் யின் இங்கு மங்கு மெங்கு மொன்றுமிருந்து “அடிப்பாறுமான் ஆனோப் பாறுமாலாய்ச்” செய்யுங் கூத்தைக் கண்டதுர் சயித்துச் “கலியுகவரதா! காத்தருள்வோ!” என்று அவன் பெருமையைப் பாடித்துதிக்க லாயினன். பின்னும், பக்காத்திருடர்கள் பட்ட நாத்துப் பின்னாவைத் திருடனெனக் காட்டிக் கொடுத்ததுபோலவே, உள்கொந்து உடல்கொந்து கட்டிலோடு கட்டிலாய்க் கிடந்த ஏழை வைச் சண்டைச்சிழுத்துப் பெண்டாட்டி பின்னையென்று பாராமல் வைதடித்து வம்பு துன்பு செய்து காயம்படியச்செய்த லொருகாண்கண்ட

ன் தன்னாற்பிறந்துநின்றவை நன்குநீதி
 ன்தலத்தில் பொய்ப்பிரியாது பெரிந்து இவ்
 வேழமையச் சந்திக்கமுந்து வம்பு செய்ததை
 யெல்லாம்பொறுத்து “தண்டிதீன்தாபைம?”
 என்று உன்னதையுள்ளபடி சொல்ல, நீதியுதிப
 ரும் அந்தக் கீரற்ற சித்தப்பரிபாலனம் செய்தரு
 வியலா தவிசலாபத்தைய சந்தானத்தையெண்ணி
 பெண்ணிச் சிந்தை வாக்ந்துருகி, “தர்மமேக”
 ரூப யோகவந்திதானே “மேகாந்தான்” ஸமே
 த “ஸ்பர்சாம்பிண்டா” யென்சிற பஸிதேவதை
 யாகத் திருவருளுக்கொன்று தர்மம் தலையெடுக்கத்
 திருடனொடு முரடனும் தலையாய பஸிகொ
 ண்றி,—

“நாநாரதேவீஹாதேவி
 நாரிஹரிதேவீஹரிதேவி
 பட்டபட்டேவிபட்டேவி
 சட்டபட்டேவிசட்டேவி.

யென்றபெரியோர் சொல்லிய களச ஸித்தாத்தி
 ரத்துக் குரத்தவாயும், உண்மைக்குறைவிடமாய்
 நடராஜன் மடியில் வைத்த கோலாய் மாது
 ளாம் பிரிச்சொன்றை மறப்பேறுவாங்கி, சித்தசெ
 யது ஹேவொன்றை விளையாட்டை கீழ்த்து
 சித்திந்து சித்தவழிந்து “ஐயனை காத்தருள்”
 என்று அபய விண்ணப்பங்கு செய்த கொண்பு
 ருக்கையில் என் பழனியாண்டவர் வாய்விசை
 தம் கொடுத்தருளே அபயம்! அபயம்! என்று
 அபய வாத முத்திரைகளைக்காட்டிக் கடிபந்தன
 காத்தோடு தண்டபாலியாய் வேண்டாங்கிய
 மகாபுக்தொழுகாய் வீரபத்ரரோடும் தோன்றி
 திருவருளட் பிரஸாதம் சாதித்த திறத்தை யான்
 என்னென்று சொல்லுவேன்! எதென்மறைப்
 பேன்!

“கவிபுகத்தனிலும் கடவுள் பெருமையைக்
 காதுலாமலம்போல் காட்டலென்றே வந்தரும
 னன்” பெருமையை மென்ென்று சொல்லு
 வேன்! “சலியாதன்பர் அலறுத்ததழற் தழற்
 தோறும் சலியாதனை நயமுடன் காப்பவன்”
 அருளைவாயால் எதென்றுரைப்பேன்! எதெ

உள்ளம் பொங்கி உவமைபூந்த அலஸரத்தில்
 அவனது பரமமகாவரிய மத்தத்துவத்தில் ஒரு
 துளியிலும் அனியாவது கண்டதைக்கண்டபடி
 விண்டேன் தமதிதள்ளில்,

“கொண்டேன் குருபரன் திருவடி சலேமேல்
 விண்டேன் தண்டமே கத்யென் கெருவால்
 தண்டபாணியின் திருவருள் பழுத்தடிமைதன்
 கண்டத்கனியினில் விழுத்தோர் பண்பால்!”

வேறிததுவுங்கானேன். விண்ணு மண்ணு
 மொன்றாக அவனே யென்கண்முன்னே யறம்
 புறமுமொன்றாக நிந்திறான், நிந்தின்ற கோலம்
 பாடே!

“சனருகி மடியினில்வைத் தென்றுநீளையோ யறி
 [அடையை
 தேசநருகம்வானுதற்கண்மணிச்சிறுவனோபெரியை
 வாசனையென் கனியுமொரு கனியோ மதா மொழி
 [வாயாற்
 பேசுவரிய மறைஞானப் பிள்ளை 111001 யென்பபுன்
 [ருள்.”

“கூடடை யாளக்குன்றுக் குணப்பெருந் குன்று
 [ஞானப்
 பாயுடைப் 11101யென்னப் பெயரது மருவியெல்
 [கன்
 ஆதமா முகவன்வைகு கசாரு மன்றுதோட்டு
 வீதுதொல் பழநியென்றே விளம்பின அகாசுமன்று
 [ம்.”

“பழநி!”யென்ற பொருளைக் கொண்டு பழநியாண்ட
 [னையொருது!
 “பழநி!”யென்று தெருள்கண்டு பழநியாண்டப
 [னையானேன்!
 பழநியப்பனரு ளாலையன் மதாபாய் பழமுத்தத்தான்
 பழநியப்பன் இருளானத்தக் கொடியனும்யாபுக்குட்டி
 [யென்னுள்.”

சரவணபவகமோகம்,

மும்முந்நிதர்,

—(11)—

"Hamlet Redivivus"-A By-Play.

(Sequel to "Redivivus-A Drama" by L. C. James Esq.,
L. C. S. of Screenworks, Retired Judge, Madras High Court.)

ஹேமலதா தந்தவிக்ரஹம்.

—3(க)8—

"தீர்புரி தீர்புராந்தஸ்தா தீர்புராங்குதபாலிந்!"

"கங்கையோடுகொழைப்பதற்குச் சேட்கொழைப்புகொழை"

—பழனிமாண்டவன்.

அங்கம் 1 திரிபுரி.

"மதகங்கைச் சேதகாருபா! ஓடகங்கை: ஓடாத்திரை!"

கங்கையோடுகொழைப்பதற்குச் சேட்கொழைப்புகொழை"

"To Statesman and hero
The splendour of deeds,
And rest to the weary;
And hope to the strong,
For me, O my Master,
The Glory of Song."—Mrs. Sarojini Anand.

Act I Part V. Cinderella's Prince or
"Madness of Gopal."

Motto:—"Great men never copy one another. A master mind cannot be made to fit a pattern or conform to set routine. Every strong man's achievement is an outpouring of himself, of his individual ideas."—Orison S. Marden.

"When there is something rotten in the state
The Prince of Denmark's ever put on the stage."

"The world makes way for the man with an idea."
He is wanted every-where."—Orison S. Marden.

பங்கம்-5, "ஹம்ஸராஜன்" அல்லது

"கோபாலன் பித்து."

"செய்யச் செய்யுங்கூட: தென்னவோதிகுஅதிரச்சமே!
மேய்ச்செய்யுமதிரச்சய்க்கூட: தென்னவோதிகுஅதிந்!"

"சாடுகைப் புரளுண்டு மேடுபிச்சட்ட சிவனவன்
வீடுமேயை வடிச்செடுத்துப் பேசுமடி சென்னேடி!"

"கொல்லியும் கோளன் கொல்லியுஞ் சுடக்கான்
மெல்லியர்போல் மனமொழிமெய் மாதவான்
கோமர்விசிகிருஞ் சன்னகத்துப்பார்க்கவாகும்சுதேர
மவன் கவிசாவத் சுத்துப்பார்க்க வாகும்."

"ஹம்ஸாரம் ஸாஹாம் துக்கம்!" என்றுப் பெ
ரியோர். துக்கஸாஹாமாயி இந்த ஸம்ஸா
கியவடிவத்தில் (wordly affairs) "ஸவதா!
ஸவாஹா!" என்றுமிரண்டுத் மந்திரங்களைத்

தவிர வேறொன்றுக்கு மிடையில்லை. தந்தம் செ
ய்து கொடுத்து தீர்த்திசெய்தல் ஒன்று. பற்ற
தக்கொடுத்துப் பழுதநிறிற் றல் ஒன்று. இவ்விர
ண்டில் முன்னது "தர்ப்பணம்" இருபத்திநீன்
பொருட்டு அர்ப்பணமாகக் கொடுக்கப்படுவது.
பின்னது "ஹோமம்" — "ஹம்ஸோதஹம்"
என்று முத்திரின் பொருட்டு தன்னிப்ப பசு
வாகக்கொண்டு அக்ஷரியில் செய்யும் ஹோம
த்திலுள் தன்னித்த தியாக்யாகக் கொடுத்து
பசியம்சமாதல். இப்படி தன்னித் கொடுத்
தப்பெறுவதிலுள்ளதான் கடவுளுக்குப் பசுபதி
யென்று பேர்வந்தது. ஒன்று பிராணாதந்தம்
மற்றொன்று பிராணத்தியாகம். ஒன்றுதற்குப்
பிரதிபலனுண்டு. பின்னதற்கு வாயுஜ்யமே பல
குதலால் கொண்டானும் கொடுத்தானும் ஒன்
றுவதால் நடுவிலே பிரதிபலனுக்கு இடமில்லை.
ஆகையால் ஸ்வதா! என்று மிதிவந்ததும்,
ஸவாஹா, என்று சகசவார்ப்பணமும் செய்ய
வேண்டியது.

"பலதானியில்லாத ஸூர்பாழ்" என்று உத்தியோக
புருஷத்திலே உண்மையானவன் நண்பரொருவ
ர். பலதானமாவது கர்மத்தையச் செய்துஅதனால்
வரும் கர்மபலத்தைத் தந்தம்செய்யாதாம். தந்தம்
செய்தால் பின்னர் தந்தப்பாசம் செய்யக்கூடா
து. அது மஹாபாபமாம். கல்காலத்தில் (in a
material age) செப்சர்மமெல்லாம் ஸ்வர்ண
பலத்தாலே மரிக்கப்படுகிறது. ஆகையால் பல
தானமென்பது ஸ்வர்ணதானத்திற்குப் பிரதி
பதமாக உபயோகிக்கப்படுகிறது. அத்தவத
பரமான அர்த்தத்தில் கர்மபலத்தியாகத்தால்
வித்திப்பதாயிப் "கல்காலத்தினிதி" இல்லாத
காலத்தி ஓர் "பாழ்"—அதாவது ஹம்ஸாப
யத்ததை யுடையது கியர்த்தமாகும் என்பது
அதன் உட்கருத்தம். அதன் உண்மைச் சித்தார்
தந்தது துவையார்ந்தம் செய்துகொண்டு (ஸ்வர்
ணதானம்) செய்யாத ஸூர் பாழ் என்று ஸ்வ
கல்ப விகல்பமாயா புருஷகுண மன்னுலத்தார்.
"ஸ்வர்ணம்" என்பது 'ஸ்வ-லக்ஷ' பூர்வியதாத

லால் அது ஜோதிருப சுத்தமனலைக் குறித்தது. அப்படியென்றால் மனப்பூர்த்தியாகக்கொடுப்பது எதுவோ அதுவே ஸ்வர்ணதானம். ஏனெனில் “போதுமென்னு மனதே பொன்செய்யும் மருந்து.” இதைவிட வேறு வாதவிதத்தை கிடையாது. ஆதலால் தான் “சுதல் அறம்” என்று ஓளவையார் மனோதர்மத்தையே தர்மம் என்று கூறினார். ரஸவாதம் என்பது வாதவிதத்தில் ஒருபாகம்—ஒரு அங்கம். “ஆசோவாதிதம் ஸர்வம்” என்னும் மந்திரப்படி இந்த உலகமெல்லாம் (உலகத்திலுள்ள பொருள்களும் கூடத் தான்) ரஸமபமாயிருக்கிறது ரஸமெல்லாம் ரூபத்தில் (வர்ணத்தில்) ஒடுங்கும். லோகத்தின் ரஸமாத்தரையை க்ரஹித்து ரூபத்தில் ஒடுங்கச் செய்தால் அது வர்ணமயமாகும். அந்த வர்ணமயமான பலபேத வர்ணத்தாக ரூபங்களை ஸ்பரிசு தன்மாத்தரையால் நொட அது வர்ணங்களை யெல்லாம் தன்னுள் அடக்கிக் கொண்டிருக்கும் ஜ்யோதிமயமாகும். ஆதலால் தான் ஸ்பரிசுதன் மாத்தரையான குக்டமாதிசுக்ஷ்மமான உண்மைக்கு (சுத்தவந்துக்கு) பரிசுவேதி யென்று பேர் வந்தது. அதை நத்துவஞானிகள் மாத்திரமே உபயோகிக்க வல்லவாதலால் அதற்கு இங்கிலிஷில் “Philosopher's Stone” என்று சொல்கிறார்கள். அது நத்துவஞானிகள் கண்டார் உள்வத்துறை பொருளாய் கிளங்கும் “சிந்தாமணி” யன்றி வேறல்ல. பூமியின் உள்னே குடைத்த பார்த்தால் பொன் வெள்ளி முதலிய நவலோகங்களும், வைரம், வைரியம் முதலிய நவமணிகளும் அகப்படுவதுபோல, பந்தியில் முதிர்ந்த யோகிகள் உள்ளத்தைக் குடைத்து பார்த்தால் அங்கே சிந்தாமணி யகப்படும். அகப்படுக—என்றால் அந்தர்முகப்பட்ட அகங்கள்னு (ஞானசக்தி) என்பர் இதேயே) தரிசனமாகப்படும் என்று பொருள் செய்துகொள்ள வேண்டும். இந்த சிந்தாமணியையே “ஜோதிர்மனஸ்” “சுத்தமனஸ்” என்றும் கூறுகிறீர்கள். பூ சப்தம் க்ருஷ்பிரபஞ்ச

(ஜோற்ற)த்தையும், புவ சப்தம் சூக்ஷ்மப் பிரபஞ்ச (தோற்ற)த்தையும், ஸுவ சப்தம் சுவர்க்கமென்று சொல்லப்படும் காரணப் பிரபஞ்சத்தையும் குறிக்கும். இப்படித் திரிவிதமான ஜோற்றங்களை யுடைய பிரபஞ்சத்தை யறிந்து காழிப்பது த்ரிகரணமாம். இதை “மன, மொழி, மெய்” என்றுரைப்பர். காரணப் பிரபஞ்சமெல்லாம் சுத்தமனத்தி லுதித்து உதித்தவிடத்திலேதானே யொடுங்கும். சூக்ஷ்மப் பிரபஞ்சமெல்லாம் வாக்கிலிருந்து உண்டாக வாக்கில் தானே யொடுங்கும். ஸ்ரூஷ்பிரபஞ்சமெல்லாம் உடல் காரணமாக உண்டாக உடலில் தானே யொடுங்கும். ஆகையால் த்ரிகரண சுத்திபோடு யார் உழைக்கிறார்களோ அவர்களுக்கு முடிவிலும் (திரிபுரத்திலும்) ஆகாத தொன்றில்லை. தேவரிஷிபான நாரதமுனிவர் த்ரிகரண சுத்தி வாங்குவர் என்றுணர்த்தவே அவரைத் த்ரிலோக வாசியென்றும் த்ரிலோக சஞ்சாரியென்றும் புராணங்கள் கூறும். மனம் சுத்தப்பட்டால் (ஹிருதயசுத்தியுண்டானால்) அந்தக்கரணத்திலொடுங்கும். வாக்கு சுத்தப்பட்டால் அது பரை வாக்காக ஜோதிர்மனஸில் ஒடுங்கும். உடல் சுத்தப்பட்டால் அது நாடிசுத்தி வாதசுத்தியினால் பிராமமயமாகப் பிரான முலமான வாயுலிங்கமாகி சித்தப்பரத்தில் ஒடுங்கும்.

இப்படியாக மன மொழி மெய்களால் ஏவர் அஹத்துய்மை சித்திக்கப்பெற்று ஒழுக்குறர்களோ அவர் மஹத் என்னும் சப்தத்துக்கு ஸக்தியமாதிறார்கள். ஆகையால் “கோபாலனாக்ருபித்தபிபேக்திப் போய்விட்டதுஎல்லாவற்றையும் பொன்னுக்கவேண்டி வாதவிதத்தைசெய்திருன்” என்று ஒரு வாக்குப்பிறக்கவும் அது “வாய்மையால் அஹம் நாய்மையான” ஒருவர் உள்ளத்தில் உறைக்கலாயிற்று. * உள்ளத்துறை

“...என்கையமெல்லாம் பெறையம்மாக்குமோர்

கோபாலனிருப்பினர் சுத்தப்படிக்கவாரும்சேதே!”

—ஜோபாலனிருப்பினர் சுத்த (V. C, Vol. XIX, P. 46.)

தந்தசப்தம் வீணாதம்போலும் த்வணியில் ஒழி
வ்விபது. அநாததத்துக்குள்ளே (அநாததயகம
லத்துக்குள்ளே) ஒரு சப்தமும், அந்த சப்தத்
துக்குள்ளே ஒரு த்வணியு மிருக்கிறது என்ற
சுருதிவாக்கு மெய்யாயிற்று. வீணாததம்போ
லெழுந்த அந்த த்வணியை நீர்வியயப்பட்ட
த்யானயோகவித்திபெற்ற மனத்தாலே சிந்தை
யறச் சிந்தித்த அது ஜோதிர்மயமாக ஜோதி தரி
சனம் தந்தது! இந்த வர்ணாசிரம தர்ம விடுதியி
லிருந்து விடுபெறச் சிந்திக்கச் சிந்தை நழுவிய
விடத்தில் சிந்தாமணிதரிசனம் நிலைத்தது.
அந்தப் பரிசுவேதபரம் சிந்தாமணியைக் கைக்
கொண்டு கோபாலனைத் தொட்டேன். தொட
வும், அவன் பித்தன், பேயன், மான்போல் ஆட்
லுற்றான். “கோபாலனுக்குப் பித்தப்பிடித்தப்
போய்விட்டது.” என்ற சொல் உண்மையாயி
ற்று. வாக்குப் பரித்தாட்டத்தில் வழக்கும் ஒழி
ந்தது.

“சித்தியானந்த சிர்மலாகா நிருத்தகிருஷ்ணன்
சாக்ஷியம்மா”!

என்ற மொனத்திற் பிறந்த வாக்கு வகியம்
பொருத்தலாயிற்று. “கண்டேன் அதிர்சயம்காண்
கிலேன் சீவனென்றும்.” “உண்டேன் உளச்
சோதி உறவினென் தூய்விட்டு.”

“வித்தியா னந்த விமலசகீரியா வித்வத்வகியம்வேண்
[உணர்ந்து]

சார்த்தவதாத சாக்ஷியாந் திணைத்

[தானே]

வித்யா னந்த செய்யும் கூத்தென்னவோஇது!

[அதிர்சயமே!]

என்று கள்ளங்கரைந்த வுள்ள முருகப் பாடி
னேன், ஆடினேன்! முருகன்செய்த கூத்தெ
ன்னவோ! என்று மனம் ஒலித்தேனேன். அநாத
தத்துக்குள்ளே சப்தமும் சப்தத்துக்குள்ளே
த்வணியும், த்வணியினுள்ளே (ஸ்வவண்ணசோ
பிதமான) ஜோதியும், ஜோதிக்குள்ளே சிந்தா
மலர்வென்னும் சித்தவிரூந்தி சிரோதவித்தி
மனமும் இருக்கிறதென்று கொன்ன வேதமே
பெருமயின் அச்சித்தாமணியினால் முத்தொழி
லும் செய்யலாமென்று கூறிய துண்மைபாயி
ற்று. பித்துப் பிடித்த கோபாலன்கூத்தைப் பா
ர்க்கத் தொய்யாத பித்தமால் வாயாளர்மும் அச்
சிந்தாமணியை வைத்தேன், அது அவருக்கு

கூழாங்கல்லாகத் தென்பட்டது. “இதென்ன
கூழாங்கல்!” என்றார். அதையு மெறித்துவிட்
டெறிந்தேன். எறிந்த மாதிரத்தில் தானே
யீயன் ஆஸ்தோ டென்னையும் அறவுண்டார்.

“நானுண்டு கண்ணுண்டு தண்ணுண்டு மண்ணுண்டு பின்
வானுண்டு வசியுண்டு வழியுண்டு விதியுண்டு முன்
கோணுண்டு குணுண்டு மணமுண்டு கணமுண்டு
தேணுண்டு நித்திப்புண்டு மதிப்புண்டு குதிப்புண்டு கூ
டுணுண்ட வியன்செய்யும் கூத்தென்னவோஇது!

[அதிர்சயமே!
† பாணுண்ட வையன்செய்யு மதிர்சயக் கூத்தென்
[எனவோஇது! ஒ! ஒ!]

என்று பாடினே னுடினேன் பாவசப்பட்டா
டினேன் பாடினேன்! ஆடல்பாடல் அன்றிய
தும் செய்ய நிவான்மம் அநிகிலேன் “நாமம்
லெத்” என்னும் நாடகத்தில் வேத்கல்பியர்
மாமாசுகி செய்த திருக்கூத்தெல்லாம் யீயன்
செய்யும் பொருக்கத்தன்றி வேறல்லவென்று
வெட்ட வெளிச்சமா யுணர்ந்தேன்! உணர்ந்
ததைப் பின்னுமிருந்தேன்! அறிந்ததை அறி
வழிந்தவைபித்திருந்தேன். அனுபவம் முதி
ரச் சகஜமாய் சாந்தியாநீத கலையினின்றும்
வெளிப்பட்டேன். ஒளிப்பட்டேன். அளிப்பட்
டேன்! கலிப்பட்டேன் க-ளா-லா-நாம்! மென்
றோ! “வாத்தபாவ கூடமுருகக் ஜானயாமு”
என்றுள்ளதொன்றி வாயாற உடல் புளகாங்கிசுக்
வாழ்த்தி யேந்தித் துதித்தும் குதித்தேன்.
அந்த புலனைசுவரீயையும் என்னுள்ளேயே
கண்டு * களித்தேன்.

“கண்டேன் கண்டதைக் கண்டபடி காலுரைத்தால்
காலுரைத் கட்டியமும் கண்டெட்ட குருடொலவாம்
பேயவன் தம்பித்தேன் தம்பிகாசம்செய்கிறான்;
பேயவன் குலென்ன பித்தென்னுனென்ன!
பரம்பொருளெல்லா மொன்றுதானே!”

—ஆனந்தத்தாய்மொழி, வளர்ச்சிப்பருகும், களர்
ச்சிப் படலம்.

† பாணுண்ட = பாணுண்டாயுண்ட.

“The force that is going to carry you to your goal is
coiled up inside of you, in your energy, your pluck, your
grip, your determination, your originality, your character.
It does not exist in another, but lies within you. At your
command!”—And that in one mystic word is “Kundalini.”

“Honi-Soit-Qui-Mal-y-Pense.”

கெடுவான் கெடுநினைப்பான்.

—:(க):—

(ஓரு கண்ணு.)

(159-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

சென்ற சஞ்சிதையில் லையற்காரன் வலது கண்ணாந்தச்சன் ஒருவனும் சோற்றைக்கொடுத்தார் கெடுத்துக்கிடப்பான் என்று சொன்னோமல்லவா? அந்த நகுணத்தில் லையற்காரனுக்கு அதிக தூக்கம் உண்டாயிற்றாயினும், ஒரு நாள் தன் வீட்டிலே புசித்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுது “சினிவசைத்தவன் லீலையறுப்பான் திணைவிதைத்தவன் லீலையறுப்பான்” என்று தன் நாப்பசொல்லிய நீதியை சினைத்துக்கொண்டு யுக்கத் தெளிந்தான். பின்பு தன் கண்ணுக்குப் பதிலாக அந்த சண்டாளன் கொடுத்த கொஞ்சம் உணவையப் புசித்தான். புசித்தபிறகு சற்று எழுந்திருக்கச் சத்தி யுண்டாயிற்று. சத்தியுண்டாயிற்று, ஈசுவரகடாகுத்தால் பார்ப்பதற்கு ஒரு கண்ணுவது மிகுந்திருக்கின்ற தல்லவா வென்றெண்ணி மனந்தேறி தனக்கு நேர்ந்த விபத்தை சினையாமல் சந்தோஷமாகவே எழுந்து அப்பறம் போயினான். ஆறாம்நாள்பசி அவனுக்கு மிகவும் அதிகமாயிற்று. தேகத்தைவிட்டு தீவன் குதித்தாடிவிடும்போல் அர்வணவு ஆயாமாயிருந்தது. அதனால் அன்றையொழுதுபோல நற்கு முன்னமே ஒரு மரத்தடியேயேயேய்ப் படுத்திப் பசியால் இரவெல்லாம் தூக்கம் வராமல் அல்லாடினான். காலை யில் அவனுக்கு எழுந்திருக்க சத்தியே இல்லை; அந்தநகுணம் கண்டு தச்சன், அப்பா உனக்கு மற்றொரு கண்ணைக் கொடுக்க இஷ்டமானால் இந்தவேளையில் உயிரைத் தாந்துக்கொள்ளுப்படி. கொஞ்சம் உணவு கொடுக்கின்றேன் என்றான். அது கேட்டுத் லையற்காரன் இது நாம் முன்செய்த பாவத்தின் பலனை ஸ்திரிய வேறல்ல வென்று நினைத்து உம்முடைய சங்கற்பத்தை நீதி மற்றொன்றும

நடப்பதில்லை யென்று சுவாமியைத் தியானித்துக்கொண்டு என் ஒருமைத் தோழனே, இவ்விடத்தில் இப்பொழுது உனக்கு எதிர் சொல்வார் ஒருவருமில்லை. என் தலைநியை அனுபவிக்கநாள்சித்தமாய்க்காத்திருக்கிறேன். ஆயின் ஒன்றுமட்டில் உன் இருதயத்தில் உறுதியாயிருக்கவேண்டும்; சர்வேசுவரன் ஒருவன் எல்லாரும் செய்கிற நன்மை நிலைமகள் அனைத்தையும் பொதுவாய்ப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான்; அவற்றின் பயனை அவரவர் அனுபவிக்கும்படியான காலமும் ஒன்றுவரும். ஆதலால் உனக்கு ஒரு நிற்கும் செய்யாதிருக்கிற என்னிடத்தில் நடத்துகிற இக்கொடிய செய்கைகளுக்கேற்ற தண்டனை நீ அனுபவியாமற் போகமாட்டாய்! என்னுடைய கல்லாலத்தில் எனக்குத் திடத்தவைகளைப்பெல்லாம் நான் உனக்குப் பாதிக்கட்டுக் கொடுத்தேனே! அப்படியிருக்க இப்பொழுது உன் இஷ்டம் வேறுவிதமாயிருந்தால் நான் என்னசெய்வேன்! லையல் வேலை என்னுடைய லீலவனமென்பது உனக்குத் தெரியுமே. கண்போன பிறகு நான் லைத்து பிழைப்பதற்கில்லை; இரந்து தான் வயிறு வளர்க்கவேண்டும். அது என் தலை விதிப்படியிருக்கிறது. ஆயின் ஒன்று உன்னை வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். கண்டிணக்கெடுத்து என்னை இந்நடுக்காட்டிலேயே தள்ளிவிட்டு ஓடிப்போகாதே. போய் விவாசியானால் நான் இங்கேயேதான் அநாதையாய் இறந்து எடுப்பாரற்ற பிணமாய்ப் போகவேண்டும் என்றான்.

கல்லும் கரையும்படி அவ்வொரிய பையன் இவ்வளவுதூரம் பரிதாபமாய்ப் பேசியும் அந்தக் கெடு நெஞ்சுரிடத்தில் செவிடன் காணில் சங்கு ஊதினது போலாயிற்று. ஈசுவரன் ஒருவன் ஸர்வசாஸியாயிருக்கிற வென்ற எண்ணம் அவன் இருதயத்தில் உதிக்கவேமில்லை. உடனே அவன் ஒரு சத்தியை எடுத்து அப்பேதை மனிதனுடைய இடதுகண்ணையும் கெடுத்துப்பின்பு

சிறிதளவு உணவு கொடுத்துப் புசிச்சுச்செய்து அப்புறம் அவர்கள் கோலைக்கொடுத்து அழைத்துக் கொண்டு போனான்.

அன்று மாலைப்பொழுதோடு அப்பெருங்காட்டுவழி மான்டது. அதைத் தாண்டிவருவதோடு ஒரு புலத்தில் தூக்குமரமொன்று காட்டியிருக்கக்கண்டு தச்சன் அந்தக் குருடனைக் கொண்டு போய் அம்மரத்தடியில் நிறுத்திவிட்டிருந்தான் அப்புறம் ஓடிப்போய்விட்டான். ஐயோ பாவம் சிறிதும் கண்டறியவில்லையே! அந்த அநாதைப் பையன் அங்கிருந்து அப்புறம் எங்கேதான் போகமாட்டுவான்! வழிகாட்டுவதற்கு இனிப்பினாலும் கண்ணைக் குத்தின கோலினாலும் பசியினாலும் நிற்கக் கூடசக்தியில்லாமல் அந்த தூக்குமரத்தடியிலேயே படுத்த உடனே உடம்பு தெரியாமல் தூங்கிப்போனான். காலைவரையில் எழுந்திருக்கவில்லை. சூரியோதயமான பின்பு விழித்துக்கொண்டான். அவனுக்கு அப்பொழுது தானிருக்குமிடம் இன்னதென்று தெரியாது. அந்ததூக்குமரத்தின்மேல் இரண்டு குற்றவாளிகள் கட்டிக் கொடுத்துக்கொண்டு அங்கு ஒவ்வொருவர் தலையிலும் ஒவ்வொரு காகம் வந்து உட்கார்க்கிருந்தன. அவற்றில் ஒன்று எழுந்து மற்றொன்றைப் பார்த்து, தொழுவை உணக்குத் தூக்கம் தெளித்ததா என்று கேட்டது. அதற்கு அந்தக்காகம் உணக்கு முன்னமே நான் விழித்துக் கொண்டிருக்கிறேனென்று சொல்ல, மற்றொன்று, ஆனால் ஒரு செப்தி சொல்லுகிறேன் கேட்கிறாயா: “சென்ற ராத்திரி இந்த தூக்குமரத்தினின்றும் கம்மேல் விழுந்த பனிக் குளிகளை கண்டறிய வேண்டுமென்று தன்மேல் தெளித்துக் கொண்டிருந்த அந்தகனுக்கு உடனே கண்டறியும். ஆனால் இந்த மடம் ஒருவருக்கும் தெரியாது. தெரிந்தால் இவ்விருவர்க்கு கண்டிக்கப்போகிறதென்று பென்று சிராசை செய்துவிட்ட அநேகமாயிரம் குருடர்கள் சுகமாய்க் கண்டறிந்து வாழ்வார்கள்” என்று சொல்லிற்று.

இந்தப்பேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த குருடனைச் சிறுவன் உடனே தன் மேலாடையை எடுத்துப் பக்கத்திலிருந்து பனிக் குளியிலே போட்டு அப்பனிரீர்ப்பட்டு அது நனைந்ததும் அதை எடுத்த அந்திரால் தன் கண் இமைக்கா நன்றியுத்துடைத்துக் கொண்டான். நீர்க்கதிரிசியான காகத்தின் பேச்சு பொய்யாய்ப் போகுமா? உடனே எப்போதும் போல அவனுக்கு கண் தெளிவாய்த் தெரியலாயிற்று. கிழக்கு திசையில் உதயகிரியின்மேல் சூரியன் உதயமாக வரக்கண்டான்; அவனுக்கு சிறிது தூரத்தில் ஆகாய மனாரிய விசித்திரமான கோபுர மண்டபப் பிராசாரங்களோடு கூடிய மகர் நகரமொன்று சூரியகாந்தியினால் நேஜோ மயமாய்ப் பவபாவென்று மின்னிக்கொண்டு தோன்றியது; நெடுந்தூரத்த மாக்களினாலான இலை நாய் முதலியவைகளும் ஆகாயத்தில் பறக்கின்ற பறவை முதலியவைகளும் அவன் கண்ணுக்கு கண்ணுப் தெரிந்தன. பின்பு அவன் தன் வாயிலிருந்து ஊசியால் எடுத்த அலை ஊசிக்கூடில் கோர்க்கப்பார்த்தான். தூங்கிக்கொப்பதற்குக் கண் கலங்கமின்றி தெரிந்தது. தெரியவே அந்தகனமே சாஷ்டாங்கமாய்த் தவாரிலே வீழ்ந்து நாதனற்று நடுக்கெருப்பெதையான தன்னை அவ்வளவு கிருபபெய்தது காதருளின சலாமியை வணங்கிப் பலவாறு கோத்திரம் பண்ணினான். பின்பு அந்த தூக்குமரத்திலேயே கொடுத்துக் கொண்டு குற்றவாளிகளையும் பார்த்த அவர்களையும் காதருளும்படிக்கேட்கிற பிரார்த்தித்தான். இதற்கு தன்னுடைய கோலக்கடங்களைக் கழித்து, தனக்கு நேர்ந்துன்பக்கேழ்ச் சிறிதும் நினைவாமல் மறந்துவிட்டுப் பலமுயற்படியே சந்தேகமாய்ப் புலங்கனிவ் கொண்டு புறப்பட்டான்.

போகும்போது வழியில் முதலிலே ஒரு அழகான குதிரைக்குட்டி அவன் கண்ணுக்குப் புலப்பட்டது. யதேச்சையாய்ப் புலங்கனிவ் திரி

ந்துகொண்டிருந்த அந்தக் குட்டிபை இந்த கையற்காரன் பிடரியைப் பிடித்து இழுத்து வந்து அப்பட்டனாத்துக்குச் சவாரி செய்து கொண்டிபோம்படி அதன்பேல் ஏற்ப்பார்த்தான். அதுகண்டு அந்தக் குட்டி அவனைப்பார்த்து, பின்ளாய், நீ என்மேல் ஏறுகே. எனக்கு இன்னும் ஒருவருக்கு வாகனமாய்ப்படியான வயது வரவில்லை. இன்னும் எனக்கு இளமைப் பருவம்கூட மாறவில்லை. ஒருசிறு குழந்தை ஏறி உட்கார்ந்தாலும் என்முதுகு வீசாந்து போம்போலிருக்கிறது. தக்க வலிமை வருகிற வரையில் என்னை ஒன்றும் வருந்தாமல் கிரிம்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இதற்கேற்ற பிரதியுபகாரம் நானும் உனக்கு ஒருசமயத்தில் செப்தவேனே யொழிய செய்பாரா போகாட்டேன் என்றது.

அதைக்கேட்டு ஜீவகாருணியமுள்ள அந்தச் சிறுவன் அக்குட்டியினிடத்தில் மனம் இரங்கி, நீ இன்னும் விளைபாட்டிலேயே கண்ணுபிறந்தாய்! ஒடிப்போவென்று சொல்லி விட்டுவிட்டான். விட்டவுடனே அது நாலுடால் பாய்ச்சலாய் செறிந்நாய் ஒடிவிட்டது.

முதலாம் காலைமுதல் அந்த கையற்காரனக்கு ஆகாரம் ஒன்றமில்லாமையால் இளைப்பு அதிகமாயிற்று. அந்நேரம் அவன் இப்பொழுது மெதுக்குக் கண்ணொப்பந்த தெரிகிறதென்பது பெய்தான்; வறிய வாடுகிறதே! இதற்கு என்ன செய்கிறது. இனி நம்மெதிரில் எதுவந்தாலும் அதைப் பிடித்துத்தீண்டு பசிவய தணித்துக் கொள்ளுவதே சரியென்று நிர்மானித்துக் கொண்டு அப்பறம் போனான். அங்கே ஒரு டப்பசு பி யொன்று தரையில் நடந்துவந்தது, இவன் மெல்லப்போய் அதைப் பிடித்துக் கொண்டு ஒபறவையே! துள்ளிப்போகாதே; நீ புசிச்சுத்தக்கவனே அல்லவோ எனக்குத் தெரியாது. ஆகிலும் பசி பாவமறியாததனால் உன்னை விட்டுவிட எனக்கு மனம்

வரவில்லை. உன்னைப் பதமாக்கிப் புசித்து விடுவேன் என்றான். அதைக்கேட்டுப் பகிர்மானது பின்ளாய் நீ அப்படிச்செய்யலாகாது. நான் ஒரு தேவபக்தி; இவ்வளவில் எனக்குத் தீங்கு தீனைப்பார் ஒருவருமில்லை. மேலும் என்னால் மனிதர்க்கு நிகுத்த நன்மையுண்டாகிறது. அதனால் நீ என்னைத் தொந்தரையெய்தும் விட்டு விடு. சமயம் கேர்த்தபொழுது நிற்கிறபொழுது உபகாரம் நான் உனக்குச் செய்யாமல் போக மாட்டேன் என்றது. அதைக்கேட்டு அந்தச் சிறுவன் அனல் நீ ஒடிப்போ என்றான். உடனே அது பறந்து போய்விட்டது பிறகு கையற்காரன் இந்த அற்பப்பறவையால் நமக்கு என்ன நன்மை உண்டாகப்போகிறது? மேலும் இப்போது இரண்டொரு நிமிஷத்தில் நமக்குப் பிராணம் போய்விடும் போலிருக்கிறதே! இனி நாம் எதிரில் எதுவந்தாலும் அவத விடாமல் பிடித்துத்தீன்பதே காரியமென்று நிர்மானித்துக்கொண்டு போனான். அருகாமையிலிருந்து குளத்தில் இரண்டு வரத்துக்குஞ்சுகள் நீந்திக்கொண்டு இருந்தன. அவைக்கண்டு கையற்காரன் இன்று கடவுள் உங்களையா உணவாக அளித்தார் என்று சொல்லிக்கொண்டு அவற்றை ஒன்றை முறிக்கப்போனான். அதுகண்டு அன்னடையில் சம்பப்புதாண்டை மலறத்திருந்த தாய்வரத்துக் கூக்குரலிட்டுக்கொண்டு, ஒடிவந்து யீயா என் குழந்தையைக் கொல்லாப் விட்டுவிட வேண்டுகிறேன். உன்னை ஒருவன் பிடித்துக்கொண்டு போய்க் கொல்லப்பார்த்தால் உன் தாய்க்கு எப்படியிருக்கும். அப்படித்தானே எல்லாருக்குமென்று சொல்லிற்று. அதைக்கேட்டு அந்த காரைஞ்சுகள் இளைஞன் வினை என் வருத்தப்படுகிறது? இதோ உன் குழந்தையை விட்டுவிடுகிறேனென்று சொல்லி அதைத் தண்ணீரில் விட்டுவிட்டான். (இன்னும் வரும்.)

The Law of Life alone Conquers.

தருமபேர தலகாங்குரம்.

"ஸத்யமேவ ஜயதே சாக்ருதம்."—சூரதி.

(156-வது பக்கத்தோட்டத்தில்.)

பெரிய சஞ்சிதையில் மிகவுடன்கூட நவாபுப் பெட்டையை சீண்டுகின்றொன்றி காருத்தியிடம் தான் கிரகத்திரியில் பூஷணப்பெட்டையை நொரித்ததாகக் சொன்னோமல்லவா? யிதாவது சொன்னதை காருத்தியன் கெட்டு அதன் உண்மை இத்தன்மையென தென்று உணராமாட்டாமல், மறுபடி விழிமுறையாய் நோடினான்; அந்த உடைதையப் பெட்டை எங்கும் அடங்கியிருக்கவில்லை. அதனால் திருடன் கொண்டுபோயிருக்கொரு சிசுவைத் தான், உட்கொண்டான். வந்த திருடனது வருத்தம் விளையாமையே இந்த யுகதாயப் பெட்டையாவது அல்லவா? சீண்டத்தக்க வெள்ளை கொல்லிக் கட்டோட்டத்தான். அது கண்டு கிதாவது; "இதென்ன? உடைந்தென்கொண்ட பெரித்த கழிப்பிசைக்கொண்டிரு உடைத்த அடக்கம் பரிசென்றும்; கம்மிடத்தில் அடைக்கலை மாத வயத்த அந்த உடைதையமே! மறுத்தும் வந்த சீண்டாக்குக் கொடுக்கெனவெனில்லை பெண் சீண்டத்தாயோ? வென்று கெட்டு காருத்தியன் ஒன்றும் தோன்றாமல் மயங்கிப் போயிருன். பிறகு சற்று விதானித்து யோசித்து, ஆ, கிதைய மதியால் வெள்ளக்கூடாதென்ற மனத வசனம் கம்பிடத்திலேதான் உண்மையாக விளங்கியது; மது பொருள் அனைத்தையும் அபகரித்துக்கொண்டுபோன கொடிய தெய்வம் அல்லவோ? ஒழியாமல் பெயரையும் புணையுமும் அழிச்சுக் கொட்டப்பெய்தனோ? வறுமையில் கொடுமை மத வாழ்மொழி எங்கு இருக்கின்றதாவதால், உண்மையை நாம் எவ்வாறு எகித்தொண்டாதுவோம், அடைக்கலைப் பொருள் துரித்தவாய்க்கொண்டு இங்கு பெண்கள் சிசுப்புகடா வெள்ளையாக்கின பன்றிக் கிசையன் கொண்டுபோயிருக்கொன்றுதான் உண்மை.

ப்புகை துருவரும் மதியாக்கின; இதற்குக் செய்யவேண்டிய உபாயமென்னவென்று சிந்தித்துக் கொண்டிருத்தான்.

இதற்குள் தனிகை காருத்தியன் மிகவிபான அமைதென்பவனிடம் சென்று கட்டைவாணாற்றைக் கூறினான். அதுகேட்டு அவன் கிளையுறும், "பெட்டையிலே பரிசு, கெட்ட குடியே கெடும்" என்ற கிதையப் முதலிலே நிறிதனவு சரக்கி வறுமைவந்து சென்ற மது குறிப்பத்தில் ஒன்றிமேலென்றும் இரிகெண்ட உண்டாகத் தலைப்பட்டவனவோ; அவற்றினும் இத்தன்மையான அபகரித்திருக்கொண்டவனாகியவையே வென்றுநிற்கும்! "வருவ மொதிய வாழ்வாசை வாழ்வாய்" என்றவனோ கருகிருக்கின்றான். உடைத்தின் ஒப்பாய் விட்டதை புரட்டாதது வாழ்ந்த மது வையாருக்கு இனிவரவாய் எப்படியாய் போகின்றது? கிதப்பயகுறி வந்த இந்த அபகரித்திருக்கும் உபாய மென்னவென்று ஆலோசித்துக் கித்திக் கொள்ளுள். நாம் விட்டிருக்கின்ற வந்த குற்றமணி மானியொன்று தள்ளிடமிருப்பது கிதவாய்ந்து, அவை வசத்தென்னக்குக் கொடுத்திருக்கின்றவர்க்குக் கொள்ளவென சிசுவைத்து, இன்னவருபென்று உண்மையை உரைத்தால் ஒருமேன் அல்லது தைக்கொண்டாகருகாரோ என்னவொன்றென்று சுத்தெனக்கொண்டு வயத்தி மேய்க்க அழைத்துவருப்படி வெள்ளக்கிக்குக் கெட்டவனிடத்தாயிருந்து.

இதற்குள் காலப்பொழுதா? கிட்டடது. பொழுதணிந்த அடனென மைத்தியாய் வெள்ளக்கி வந்த உரைக்கப்படி காலதவினிடம் சென்ற, அவனாக் கண்டு அவன் அபகரித்திருப்போ, நான் ஒரு கொன்பு நுற்றவருகிறேன். அதற்காக நான் இந்த மணிமாலையை உமக்கு நான் தாருகென்பது நிர்வாகிக்கிருக்கிறேன்; நீ இதை எடுத்துக்கொண்டு மது கொள்ளை அபகரிப்பது வேண்டுமென்று மிகவும் கிதைய

மாக வேண்டினான். அவன் அதுகேட்டு அதிக சந்தேகமாகிய அதை யெற்றுக்கொண்டு அவனை ஆசிரிவதித்து சாருதத்தனிடம் சென்றான்.

சாருதத்தன் அந்த நவமணி மாலை யை நோக்கி, அதைக் கொடுத்தனுப்பிய நன்மனையாட்டியினது கருத்து இன்னதெனத் தெரிந்து பெண்டுகள் பொருள் கொடுத்தனுப்பி கடன்ளிர்ந்து வைக்கும் படியான காலம் நமக்கு நேர்ந்துவிட்டதல்லவா? இதென்ன விதிப்பயன்! என்று நெஞ்சம் புண்ணாநின்றான். ஆயினும் மக்கள் முதலியார் தம்மவரே யாதலால் அவர்கள் உடைமையும் தம் முடமையேயன்றி வேறல்லவெனத் தெர்ந்து அதரிடம் கொண்டுவனும், நன்பனை நோக்கி, நேசனே, நீ இந்த கிமிஷமே, இந்த நவமணி மாலை யை எடுத்துக்கொண்டு வசந்த சேனையினிடம் சென்று, நீ நம்மிடத்தில் வைத்திருந்த உடைமைகளை நமக்குச் சொந்தமெனவே நினைத்து நாம் சொக்கட்டானாகப் பந்தயம் வைத்துத் தோற்றுப்போயினோம்; அவற்றிற்கு கடாக நீ இந்த நகையை வைத்துக்கொள்ள வேண்டும், என்று நான் சொன்னதாகச் சொல்லி கொடுத்து வாவேண்டும் என்றான். அதுகேட்டு மைத்திரேயன் அப்படியே ஆகட்டுமென்று விடைபெற்றுக்கொண்டு போய் விட்டான். பிறகு சாருதத்தன் வீட்டில் திருடன் வந்த செய்தி ஓரூவாக்கும் தெரியக் கூடாதென்று, உடனே வேலைக்காரனை வரவழைத்துத் தக்கவையெனவாயிலே அடைத்துவிட்டு மறுவேலை பார்த்த வேண்டுமென்று திட்டஞ்செய்து, தான் அண்டையிலிருந்தே அவ்வாறே செய்கித்து விட்டு, நிராகர காலைக்கடனை முடித்துக் கொண்டு வரும்படி தடாகத்திற்குச் சென்றான்.

அவ்விட்டிலே ராத்திரி களவு செய்த சுவலிகள், வசந்த சேனையின் வீட்டிலே வேலைக்காரியாரிற்கும், மதனையைத் தான் மீட்டுக் கொண்டு விவாகஞ்செய்துகொள்ள வேண்டு

மென வெகுநாளாக விரும்பும் கொண்டிருந்தான். அதற்கு அன்று வரையில் அவன் கையில் பொருள் கிட்டாமலே இருந்தது. அன்றையதினம் உயர்ந்த நகைகள் அதிகமாய் அகப்படவே, அவற்றைக் கெட்டவழியில் வீணாக செலவு செய்யாமல், கலியாண விஷயத்தில் உபயோகப்படுத்துவது உசிதமென்று நினைத்து, அவைகளை எடுத்துக்கொண்டு அவன் வசந்த சேனையின் வீட்டிலிருந்த மதனையைப் கையிலே கொடுத்தான். அவன் அந்த நகைகளை நினைத்துப் பார்த்து வந்த உடைமைகளில் லாம் முன்னமே நான் பார்த்திருப்பவை போலிருக்கின்றன; இவை ஏது? உமக்கு எங்கிருந்து கிடைத்தனவென்று கேட்ட, அவன் “அதை பற்றி உனக்கென்ன? நான் சொன்னவாறு கொடுத்தால் வாங்கிக்கொள்வதைவிட்டு விசாரம் செய்வானேன்” என்றான். அந்தப்பேச்சு அவன் மனத்தில் நழுக்கென்று உறுத்தியது. அதனால் அவன் நான் அவ்வளவு நம்பிக்கைக்கு பாத்திரமல்லவெனத் தோன்றினால், என் மீடல் ஆகை வைப்பதிற் பயனென்ன! வேண்டாமென்று முகங்கெடுத்துப் பேசினான். அது கேட்டு அவன், அப்படியெல்லாம் நீ வேறுவிதமாக நினைக்க வேண்டாம்; அதைச்சொல்லி யாகவேண்டிய காரியமில்லையே யென நினைத்தேனே யல்லது மற்றபடியல்ல. இது நான் நேற்று ராத்திரி ஒரு விட்டில் திருடிக்கொண்டு வந்தது. காலை யிலே விசாரித்ததில் சாருதத்தன் விடுவென்றான் என்று உரைத்தான்.

அதைக்கேட்டவுடனே திடீரென்று மதனையைப் பூச்சிவை யடைந்தான். அப்பொழுது மறைவாக நின்று அவர்கள் பேசுவதை உற்றுக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த வசந்தசேனையும் சாருதத்தனைன்ற சொல்கேட்டவுடனே மதிமயங்கி பூச்சித்து நின்றான். அதைக்கண்டு சர்வனிகன் இதென்ன விபரீதமென்று அச்சங்கொண்டு, மதனையைச் சற்று ஆசுவாசப்படுத்தி, மதனிகே நீ பேசிக்கொண்டிருக்கையில் பூச்சிவை

கொண்டது என்ன காரணமென்று கேட்க, அவன் “அது அப்புறம் ஆகட்டும்,

“வாழ்வுச் செயல் செய்யத் துணிந்த நிரானே” நிர் கொன்னாரிடம் போன வீட்டில் யானா யாவது துன்பப் படுத்தினாரா” மென்றான். அதற்காவன் என் சபாவம் தெரியவில்லையோ அம்; தாக்குகிறவர்க்கையாயினும், பபந்தவர்க்கையாயினும், பெண்களையாயினும் பாலகர்க்கையாயினும் நான் ஒரு யோதகம் துன்பப்படுத்துகிறவனல்ல மென்பது இதுவரையில் உனக்குத் தெரியாதே? அந்த வீட்டில் எவர்த்தும் எவ்விதமான தீங்கும் செய்யவில்லை; சந்திரமாயச் சொல்லுகிறேனென்றான்.

அந்த வீட்டில் நீ என் வயதில் பால் வார்த்தாய், நான் பிழைத்தேன் என்று மதவிராமனக்குளிர்த்த கூறியது கேட்டு அவன் இதென்ன, நீ இவ்விஷயத்தில் இந்தக் கூலதனம் கொள்கிறாயோ உனக்கும் அவனுக்கும் ஏதாவது சம்பந்தமுண்டோ மென்று வினவ, அவன், அதன் வரலாறுகளை ஆதியோடத்தமாய் அவனுடன் எடுத்துக் கூறினான். சர்வலகன் இதைக்கேட்டு மிகநிமிர்ந்து, யோ நான் இத்திச்செயல் செய்து விண் பழிக்கு ஆளானேனே; வெரிதுக்கு ஒதுங்க வேண்டுமென்று வந்த மரத்தின் கீழையாயே வெட்டிவிட்டது விடந்தேனே! இத்தற்கு நான் இனிச்செய்ய வேண்டியபிரகாரம் என்னவென்று விசார முற்றான். அதற்கு மதவிரகை போனது போயிற்று, இனி அதற்காக விசாரப்படுகிறவன் பித்தவல்லவா. இப்பொழுது எனக்கு ஒரு உபாயம் தென்று கிடைத்தது. சாருதத்தனை கொடுத்ததுபித்தாகச் சொல்லி இவைகளை நீர் அவருடைய சேவகன் போலவே என் எழுமானிடம் கொண்டுபோய் கொடுத்தது கிறிஸ்து உத்தமமானதென நீனைக் கண்டேன் என்றான். அய்வாறு கொடுத்த விட்டால் என்ன செய்தது போலகிதென்று சர்வலகன் கேட்ட, மதவிரகை நீயும் நிருடனுக்கு

தில்லை; சாருதத்தனும் அடைக்கலைப் பொருளை நம்புகின்ற விட்டவனுதிரை; சொத்துக் காரிடம் சொத்துக் கேள்வி கிறிஸ்து என, நீ கொன்னதே சரிபாண யோசனை அவ்வண்ணமே செய்யவேண்டுமென்று சர்வலகன் சந்தோஷமாய் அங்கொடுத்தான்.

பின்பு மதவிரகை அவனைச்சொல்லி அங்கேயே நிருக்கச்செய்த வசந்தகோனையினிடம் சென்று, சாருதத்தனிடம் நிருத்த காண்பதற்கு ஒருவர் வந்திருக்கிறாரென்று தெரிவித்து அவனுக்கு அனுமதியின் மேல் சர்வலகனை அவனிடம் அழைத்தெடுக்காண்டு போனான். கிறிஸ்து உத்தமத்தமாவனாகிய பெல்லாம் வசந்தகோனின் மகா விடாமல் கேட்டுக் கொண்டிருந்தா லாதலால் அவர்களுடைய உட்கருத்து யாவும் அவனுக்கு கண்ணுப்தவிரியும். சர்வலகனைக் கண்டவுடனே வசந்த கோன அவனுக்கு கீழ்க் கவமித்தது வந்தனாருசெய்ய, அவனும் அவனை ஆரீவதித்து, தமது கிறிபத்திரமான விடமாரி நுத்தகவிலை பென்று இவரை உன்னிடம் கொடுத்தாவிட்டு வரும்படி அனுப்பினாரென்று சொல்லித் தரன்கொண்டிபோன கவககளை அவனிடம் கொடுத்தான்.

வசந்தகோன தான் ஒன்றும், அநியாதவன் போலவே அதைக் கையில் வாங்கிக்கொண்டு மதவிரகையை கையில் பிடித்து, நீர் இந்தப் பெண்ணை பரிசுரிக்க வேண்டும்; இந்த கவககளை உன்னிடம் யார் கொண்டுவந்து கொடுக்கிறாரோ அவருக்கு இந்தக் கவககையைக் கொடுத்தாவிட்டு என்று சாருதத்தன் என்னிடம் சொல்லிநுக்கிறார். ஆகையால் அவரை இவ்வ உட்கு கொடுத்ததாய் நினைத்துப் பரிசுரிக்க வேண்டும் என; சர்வலகன் ஒ கோ, நாம் பெரிசுரிக்கல்லாம் இவன் கேட்டுக் கொண்டிருந்ததுபோலக் காண்கிறது. என்று மனதில் என்னிக்கொண்டு, வசந்தகோனும், உன் இஷ்டத்திற்கு நான் எதிர்ப்பாடு சொல்பவ

என்று, அப்படியே அங்கீகரிக்கிறேனென்றான். அது கேட்டு அவன் மிகுந்த சந்தோஷத்துடன் அவன் கொடுத்த நலன்களைத் தன்னிடம் வைத்துக்கொண்டு, வேண்டிய வண்ணம் வரிசைகளோடு மதனிகையை சர்வலிங்கனுடனே தன் வண்டியிலேற்றி அவன் விட்டிற்கு அனுப்பி விட்டான்.

வசந்த சேணியின் வீட்டினின்றும் இவ்வாறு சர்வலிங்கன் வெளியே சென்ற பிறகு, நவமணி மாலைபைக் கொடுத்து வரும்படி, சாருத்தன் அனுப்பிய மைத்திரேயன் அவ்விட்டிற்குப் போயினான். அவன் வருவதைப் பார்த்து வேலைக்காரி வசந்தசேனைக்குத் தெரிவிக்க, அவன், இன்று சமீபஞ்ச் சுகிளமாயிற்று நமது வீடு முழுமையும் அவருக்கு, நன்றாய் காட்டிக் கொட்டத்திற்கு அழைத்துக் கொண்டுவர என்று கூட்டளையிட்டான். அப்படியே அவன் எட்டு அங்கணமுள்ளதாய் வெகு விரித்திரமான காட்சிப்பொருள்கள் அமைந்த அவ்விட்டினுள்ளுரை அவனுக்கு காட்டிக்கொண்டே அவைத்துக் கொண்டிப்பொருள், இவ்வென்று குறிப்பரனுடைய இருமோ தேவந்திரனுடைய பவனமோ வென்று அந்த வீட்டினுக்கு அன்னவருக்கு அநிகரிக்க தந்ததாயிருந்தது. அங்குள்ள சித்திரவிரித்திரமான விரிசாதங்களைப் பார்த்து வியந்து கொண்டே மைத்திரேயன் வசந்த சேனையிருக்கு மிடமான உத்தியான வளத்திற்குச் சென்றான் பவனாக பூஞ்செடிகளும் பழச் செடிகளும் சிறைத்து விசாதங்காட்சியளித்து நிவிய கந்தம் சிசும் அவ்வனத்தின் அழகைக் கண்ணெறித்துப் பார்த்து ஆ! இதை இப்படிப்பட்டதென்று வர்ணிக்க யார்தாம்! இத்தன்மை விரிசாதமான காட்சிகூட உலகவிரிசுக்கின்றதோ என்று மிகவும் ஆச்சரியப் பட்டவனாக வசந்தசேனை யிருக்குமிடத்திற்குச் சென்றான்.

(இன்னும் வரும்)

—(8)—

Sri Krishna's Birthday.

ஜன்மாவட்டமி.

இன்றைக்கு ஜன்மாவட்டமி. அதாவது, ஸ்ரீ கிருஷ்ணபசுவான் யாதவ குலத்திலே அவதாரம் செய்த நான். இதற்கு கோகுலாவட்டமி யென்றும் பேர். கோகுலம்=(தர்மமாகிய) பசுக்களை (கொப்பார்) குலம். தர்ம ராஜ்யார்த்தம் பகவான் அவதரித்தாராதலால் கோபால் கிருஷ்ணன் எனப்பெற்றார். அவர்தி தேசத்தின் தலைநகராகிய உஜ்ஜினை (Ujjain) நகரத்திலே சந்திரசேகன் என்னும் அரசன் மனநீதி தவறாது அரசாண்டு வந்தான். அவன் நிலகண்ட ராஜ்ய மாகாளேகரப் பெருமான் உபாசித்து மெய்யன்புடன் பூஜிசெய்து வந்தான். அப்பூஜாபல விசேஷத்தால் மணிபத்திரர் என்னும் சிவகனத் தலைவரால் சிந்தாமணி யென்னும் கிருஷ்ணகலையினுள்ள தேவமணி நகரவகடாசுமாத அவனுக்குக் கிடைத்தது. அதை அவன் அன்புடன் வாங்கித் தரித்தருந்தான். இது கேட்ட இந்ந அரசரும் அதைத் தரிக்க விரும்பி அவனுக்குத் தனது விரித்திரன். உன்னன் போடு தபவிப்பற்றி இவ்ருதயசக்தி வாய்த்தவர்களுக்கே நகரவகடாசுமாய்க் கிடைக்கும் அச் சிந்தாமணியை மணிமருடம் தரித்தபவன் ரெல்லாம் தரிக்க வாகைப்பட்டால் கிட்டினோ? கிட்டாது! ஆகலால் சந்திரசேக ராஜன், கன்னிடம் துதனுப்பிய அரசர்களுக்கெல்லாம் அந்த சிந்தாமணியை அவன் கொடுப்பது கூடாமையென்றும் தன் பூஜ வலிமையும் வாங்கலும் அழிந்த பின்னர்தான் கொடுப்பதுன்மையென்றும் அறிவித்தனுப்பினான்.

தபவிசைச் செய்துக்கொண்ட அரசர்கள் அவன் தரிசுவலியை யுணர்மாட்டாது அவனிடத்துப் பொறாமை கொண்டு யாவரும் ஒன்று சேர்ந்து, படையெடுத்தவர்களாக. விரவாயித்திரராஜன் விரிவட்டமிருந்து காமதேனுவை வேண்டி துராகைசப்பட்டு தூர்த்தச் சண்டையிட்டுத் திண்டாடினதை யவர்கள் வாசித்தந்தந்தம். உண்மை யறிவில்லாமையால் அந்த உண்மையுக்குத் துணர்ந்தாக்கலில்லை. சந்திரசேக ராஜனே இவர்களு் படைவலிக்குச் சிறிதும் அஞ்சினாலில்லை. பனகவர்களு் திராண்டி மதிலை விரித்தாக்கொன்று கேள்விப்பட்டும்

அரசன் சிறிதும். அஞ்சா நெஞ்சினனாய் அவர்கள் படைபையும் படைவலியையும் லக்ஷியம் செய்யாது பூணைத்திரவியங்களை யெல்லாங்கொண்டு (அந்தர்முகத்திரிபாணபராஜை) மாகாளோசுரப் பெருமானைப் பூசித்துத் திரிபாணித்திருந்தான்.

“யதாராஜா ததாப்ரோஜா” என்பது மூலதோர் முதுமொழி. அது போலவே யன்று அரசன் பூணைப்பிரஞ்சையில், இடைபர் குலத்திற் சிறந்த சுழ்புடை மகனொருத்திதன் மைந்தனுடன் சிவபெருமானைத் தரிசித்து வந்தான். அவளுடைய புத்திரன் சந்திரசேகர ஹாராஜன் கோயிலில் பூணை செய்திருந்த படியே தானும் பூஜிக்க நினைத்து, மறுநாள் மணலாற் சிவலிங்கஞ்செய்து பச்சிலைகளை பூஜாத்திரவியங்களாகப் பானித்து பரசிவன் திருவடிபைத் தியானித்து அசுசுவற விரூந்தான். அழுக்குறு அவன் தாயமனதால் தியானிக்கவும் பகவான் எளிபாரக் கெளிபுனதலால் அவன் உள்ளத்திலிருந்து நிக்ந்து அவன் ஞானக்கண் முன் கோன்றிநிற்ப, அச்சிதவனும் அந்த திவ்ய தரிசனத்திலே இப்பட்டவனுப் திரிபாண சமாதியிலிருந்து விட்டான். பொழுது போனது தெரியவில்லை. அவன் தாய் வந்து உணவருந்த வேண்டி அவனை உசாசி யழைத்தான். அவன் வராதது கண்டு அவனிருப்பிடம் வந்து பார்க்கப் பிள்ளையாண்டான் பூணை விளையாட்டிலிருக்கக் கண்டான். உண்மை யறிபாப் பேதைபான அந்த உத்தமி குழந்தை யுணவின்றி பிறப்பது பொறாமல் அவனை வந்ததியழைத்தான். அந்த குமலம் திரிபாணசபை கலையசில்லையால் கெஞ்சினவ்கொண்டு அவன் விளையாட்டைக் கலைத்தான். கலைத்தும் அவன் சமாதிகலையாதிருக்க வெறுமனே வீடு சென்றான். இடைச்சிறுவன் கண்விழித்தல் பார்த்துவுந் தான் அன்போடமைத்த சிவலிங்கம் உருக்கலைந்திருக்கக் கண்டு மனம்பயருந்தி உணவுகொள்ளாமற் சோர்ந்தமூர்ச்சையாயினான். அந்த மூர்ச்சையான அவன் தையில்தானே அவன் மனத்தெளிந்த பார்க்க அவ்விடம் துரியஸ்தானமாக விரூந்தது. அந்த துரியஸ்தானத்தில் சிவலிங்க பெருமானும் சோதிவடிவமாய் விளங்குவது கண்டு அதிசயித்தார் பெருமான் திருவருளை வியந்து மீட்டும் பூஜித்தான். வீடுசென்ற இடைச்சி

ந்திரை செய்து விழித்தப்பார்க்கவே தன் வீடு முற்றும் பொன்மயமாக விளங்குவது கண்டு மனங்களித்து, ஈன்மக்கடவப் பெற்றே நென்று மகனைப் புகழ்ந்து, நடந்ததை யெல்லாம் அரசனுக் கறிவிப்பேனென்று சென்று தெரிவித்தான். அரசனும் மத்திரிமார்களுடன் பரிவாரங்கள் புடைசூழ படைக்கோலத்தோடு சென்று கோயிலை வலம்வந்து சிவலிங்கப் பெருமாளையும் தரிசித்துப், பொன்மயமாயிலங்கும் மனையையும் பார்த்துத் கரையிறந்த ஆனந்தமுற்று கின்றனர்.

“என்னமெல்லாம் பொன்னயமாக்கும்

சேரபாலகிருஷ்ணன் கூத்துப்பார்க்கவாரும்
சுதரே!”

என்றது மெய்யாக அமர்ந்தது.

படையெடுத்து வந்த அரசர்கள் யாவரும் இவ்வழிபுத்தகளை யெல்லாம் கேட்டறிந்து அஞ்சி, சந்திரசேகர ஹாரைவந்து வணங்கிச் சனிப்பிரதோஷத்திற் பூஜித்துப் பேரருள் பெற்ற ஸ்ரீகான் என்னும் அப்பிள்ளையைப் புகழ்ந்து வணங்கி நின்றார்.

அத்தருளும் நவசிபகரண பண்டிதரெனப் பேர் பெற்ற அஞ்சனை குமாராகிய அஞ்சனேயர் அவ்விடம் வந்தார். யாவரும் வணங்கினர். அஞ்சனேயர் ஸ்ரீகான் பெருத்தினைத்து உச்சிமோர்த்து, பிரம விஷ்ணுக்கள் முதலிய ராலும் அடையப்பெறாத பெரும் பேற்றையடைந்தாய்! ஆயர் குலக்கொழுந்தே! கின்தவமே தவம்! கின்பேறே பெற்றற்கும்பேற! தரும வடிவாகிய பசுக்களைப் பாதுகாத்த கின் குலத்தார் பயனெவார்தான்! ஒருருவெடுத்ததென்ன விளங்கப்பெற்றும். சனிப்பிரதோஷ விரூத்தின் மகிமையை யெவர்க்கும் தெரிவித்தாய், இப்பூசனையின் பலத்தினால் விஷ்ணுவானவர் கின் எட்டாந்தலைமுறைப்பிள்ளையாகத் தோன்றி வளர்வார். கின் குலத்தத் தோன்றும் நந்த கோபன் என்பான் ஒருவன் வளர்ப்பான். அத்தகுல் உன் குலத்திற்கும் பிதிரர்களுக்கும் உலகத்திற்கும் நன்மைகள் விளையுமென்றார்.

ஸ்ரீகான் கண்ணபிரான் பிறப்பதும் வளர்வதும் செய்வனவும் அடிமையேன் இப்பொழுதே யறிந்தானாதிக்க வேண்டுகிறென

கைகுவித்து நிற்க, ஆஞ்சநேயரும் அன்பனே
அது எம்மற் செய்தற்கியலாதாகலின், காள்
கண்டப் பெருமானது செல்வக் குமாரராகிய
சுப்பிரமணியப் பெருமானை நினைத்துத் தவம்
கிடப்பையேல் அவைகூடும் என்று செப்பி
மவற்றார். மற்றவர்களும் தத்தம்மிடம் சென்
றனர்.

பூசுரன் விர்தமலைக் கப்பாலுள்ள குமார
வனம் எனும் திருக்கலம் சென்று அங்கு பல்
வருடகாலம் கொடுத்தவயிற்று நிறுத்தான்.
அவன் தபக்கிரங்கி சுப்பிரமணியக் கடவு
ளும் தரிசனமளிக்க, அவரைக் கண்ணபிரான்
அவதாரக் கூத்தையெல்லாம் தன் கண்காண்
கடித்துக்காட்ட வேண்டுமென்று வேண்டி
நின்றான். வேண்டினார்க்கு வேண்டினபடி வா
மளிக்கும் குமரக்கடவுளும் அப்படியே கண்ண
பிரான் திருவவதாரத்தைப்பெல்லாம் நாடகமாக
கடித்துக் காட்டினார்.

இதையே சிறுபிள்ளைகள் இன்றைக்கும்
காண்க்கும் கோபாலகிருஷ்ணன் கூத்தாக
கடித்து ஆனந்திக்க ஸ்ரீஹஸ்திசினக்குப்போட
என்னெய் தண்டி. கூத்துப்போட்டு கடிப்பதுண்
டு. இதை “ஸ்ரீ கோபாலகிருஷ்ணன் கூத்து” என்
னும் தலைப்பின் கீழ் முன்னரே விவகசிந்தா
மணியில் பிரசுரித்திருக்கிறோம்.

[கோபாலகிருஷ்ணன் கூத்துப்போட நாட்
டுப் புறத்துச் சிறுவர்கள் விநிதோதமம் என்
னெய் தண்டும் பாட்டு]

ஸ்ரீஹஸ்தி எண்ணெய் தண்டல்.

சீசந்தி யம்பாரம்

சிவாத்திரி யம்பாரம்

ஸ்ரீ கிருஷ்ணராயருக் கெண்ணெய்!

பட்டினி யம்பாரம்

பரணி யம்பாரம்

பாலகிருஷ்ணனுக் கெண்ணெய்!

எண்ணெய் வார்த்தா எண்ணெய்!

உளர்க்கட்டி பொய்மை!

லாசிவார்த்தா லாசி!

உளர்க்கட்டி பிசி!

புருகு:—கொக்கு நிற்கதிர்தக்

குளம்வத்த வத்த

கோபாலகிருஷ்ணனுக்

கெண்ணெயோ மெண்ணெய்!

(1911 ஆம் மேமாசத்து விவேகசிந்தாமணி,
19-ஆது வால்யம் 46-ஆது பக்கம் பார்த்து.)

TRANSFUSION OF THOUGHT.

வாதவித்தை-பாவனாமாற்றம்.

The Parrot.

“The deep affections of the breast,
That heaven to living things imparts,
Are not exclusively possessed
By human hearts.”

—Thomas Campbell.

சிள்யோ.

“ஆண்டவன் என்னை உயிர்களுக்குக் களிக்கும்
உன்னமயா முன்னத் துவகை கேட்க்கன்
எண்ணில்லீவ ராசிக என்னத்திற் குரித்தா
மண்ணில் காழும் இயிர்தம் மட்டிற் கன்றே.”

இனும்! இனும்!! இனும்!!

உற்சாகமான கதைப் புத்தகம்.

—(★)—

இச்சிறந்த புத்தகத்தில் விசேஷமான இ
பது இனிமையான கதைகள் அடங்கியிருக்கின்றன.
ஒவ்வொரு கதையையும் படிக்கப் படிக்க ஆச்சு
யத்தையும் மகிழ்ச்சியையும் கொடுக்கக் கூடியது.
இப்புத்தகம் இனமாகவும் தபாற் செலவில்ல
மலும் அனுப்பப்படும். இன்றைக்கே உங்க
விவசத்தை யெழுதி அனுப்புங்கள்.

வைத்திய சாஸ்திரி

மணிசங்கர் கோலிந்தஜி,

ஆதக்க சிந்தாமணி ஒளவதாலயம்,

22, பிரீட்வே அல்லது

20, மவுண்ட் ரோட் மதராஸ்

The Lord's Birthday-Experience.

ஜன்மாஷ்டமி-யனுபவம்.

—:(*)—

“Get Away From Here”—“போ போ!—இஹம் விட்டு!”

பல்லவி

போபோ வென்றாவன்
பொய்மதம் பேசியே!

அனுபல்லவி.

போபோவென்றானேயே பொய் மதம்பிடித்தவன்
போக்குவரத்திலாப் புரிதனைக் கண்டுகாணான்

—(போபோ)

சுரணங்கள்.

1. சொன்னசொல்வருதே சொன்னயம்மாருதே —(போபோ வென்று)
பின்னமாய்ப்பேச்சுப்பேசிப் பேய்மதம்பிடித்தையே
2. தன்னயம்நிலைக்கேறி தர்மத்தவருதே —(போபோ வென்று)
சொன்னயம்ருளையே சொன்னசொற்றாதுதே
3. கின்னுட்பல்பினிச் சிறுவாழ்வகம்பியே —(போபோ வென்று)
முன்னுட்பட்டதை முனிந்தின்றுமறந்தையே
4. ஸ்ரீகிருஷ்ணனைவைத்துக் கட்டடமாப் பூஜித்தே —(போபோ வென்று)
ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பேரையவன் பிறத்தன்று கொன்றையே
5. கோபாலர் செய்தவங்க னெல்லாமோ ருருவாகி —(போபோ வென்று)
கோபால கிருஷ்ணனான ஜன்மாஷ்ட மீதிதியில்
6. போபோவென் ருளையே போக்கில் சாக்கில்போல் —(போபோ வென்று)
போபோவென் ருன்முன்னே போகாதே காத்தருளே!
7. ஐயகோ! புண்ணியனே! யாரிடம்போய் முறையிலென!! —(போபோ வென்று)
மெய்யகோ தையலனே! புகலி.ந்தா னெனக்கியோ! —(போபோ வென்று)
8. வெய்யகோ வத்ஸலனே! வேதாத்த பூரணனே! —(போபோ வென்று)
ஐயகோ! அடியேனை அஞ்சலென்றா லாகாதோ!
9. அஷ்டமிதிதியிலையன் அவதார மாருக்காலை —(போபோ வென்று)
கஷ்டம் தென்றேனை வெஞ்சொல்லா லுத்ததையே
10. சிவந்தரைத் துஷ்டர் படுத்துமோர் பாடெல்லாம் —(போபோ)
கஷ்டகஷ்டகஷ்டம்! ஸ்ரீஜயத்தியி லிதவம்மா! கஷ்டகஷ்டகஷ்டம்! —(போபோ)

The Emperor of Japan.

ஜப்பான் சக்கரவர்த்தி.

பூமாதேவியின் புகழுக்கு உறைவிடமாயும் "உதய பானுசேகந்திரம்" (Land of the Rising Sun) என்று சொல்லப் படுவதாயுமுள்ளது ஜப்பான். அத்தேச சக்கிரவர்த்தியாரான மிக்காடோ மட்ஸூஹிடோ அவர்கள் 1912-ம் ஆண்டு ஜூலை 29-உதிர்ந்ததினமே காலஞ்சென்று விட்டார். ஆனால் இவ்வளவு சேகந்திரத்தில் அவர் இறைவனடி சேர்வானென யார் நினைத்திருக்கவில்லை. கனவிலும் நினையா இக்கமே வீபத்து கணப்பொழுதில் தோன்றாத நினைக்க மிக்க மனத்தோர் சி யடைவென்கிறோம். மிக்காடோ அவர்கள் கிறிஸ்தவ (இவ்வல) புகழ்பெற்ற ஈனாங்கத்தில்தோக்காட்டி வெற்றி யடைந்ததை போப்ப ஆழமுக்குமக (பாலோக)த்தில் மறவியுடனும் சமர் புரிந்து அன்னார் சாயுஜ்ய பதவி பெற்றனர்போலும். மிக்காடோவின் அரண்மனையைச் சுற்றி பக்தி விசுவாஸத்துடன் காத்திருந்த ஜனங்களையெல்லாம் அவர் தம் ரூபத்தினரையும் மனம் வெதும்பி முகம்வாடி மெய்சொர்க்கு கண்ணீர் தாரை தாரையாய்ப் பெருகும்படியான நிலையில் விட்டுச்சென்ற பரிதாபக் காவியைய யார் எப்படி வர்ணிப்பது? ஐயோ பாவம்! எத்தனை ஜாஜுபத்தியுள்ள ஜனங்கள் மன்னனை யிழந்த விசும மெலிட்டி தம்முபின்னர் மாய்த்துக் கொள்வார்கள். இவ்வளவு ஜனவிசுவாசத்தையும் பெருமையையும் சம்பாத்திக்கொண்ட மிக்காடோவின் சக்தியையும் தேச சரித்திரத்தையும் சுருக்கச் சொல்லி விளங்க வைப்போம்.

ஜப்பானின் வளப்பு.—ஜப்பான் என்பது ஆதி கண்டமென்று சொல்லப்படும் ஆசியா கண்டத்தின் வடதீபப்பாகத்தில், பலிபீக் மகா சமுத்திரத்திலிருக்கும் ஒரு தீபகண்டமாகும். இதில் எவ்வோ, சிப்போன், ஹைகாக், கிஷியு என்னும் காண்கு பெரிய தீவுகளும் மற்றும் சில சிறிய தீவுகளுமடங்கியுள்ள. இந்தீவுகளில் எரிமலைகள் விசேஷம். அதி பேசுமாய்த் தென்சிறிய தீவுடன் செல்லும் சிறிய தீவுகளும் பலவுள்ள. செல் விளைவு மிகவும் அதிகம்; ஜப்பானியர்கள், இத்தீவுகளின்போல் வியவசாயத்தில் மட்டுமே தோர்ச்செய்யலைப் நினைந்து சந்தைப்பு யடையாமல் ஆண் பெண் இருபாலரும் கைத்தொழி லபிவிருத்தியிலும், கல்வி யபிவிருத்தியிலும் மிக்க ஆர்வம் கொண்டு கண்டனதக் கணப்பொழுதிற் கற்றுக் கொள்ளும் சாமர்த்திய சாலிகளைப் பெயரெடுத்திருக்கிறார்கள்.

மிக்காடோ மட்ஸூஹிடோ —காலஞ்சென்ற ஜப்பான் சக்கரவர்த்தி மட்ஸூ ஹிடோ அவர்கள், 1862-ம் வருஷம் கார்கிமேசுக்கினைச் சேர்ந்து தம் கதிரா வீசி்கொண்டு கிளம்பும் இளவயதிலே

போல் ஜப்பானியரது சாயுஜ்யிய பதவியையே தக்கையிற் கொண்டவராய் உதயமானார்.

1867-ம் வருஷம் ஜனவரி மாதம் தானியையாளும்படி தனியே விட்ட தந்தை வோஹிடோவின் நிர்மாசனத்தில் ஏறி அதித்த வருஷ காவில் தேசாசாரப்படி ஜனங்களால் பட்டமுடும் பெற்றார். அக்காலத்தில் ஜப்பான் விளங்குபரிதாபகோலத்தையும் ஜனங்களுபவிக்கும் கஷ்டநிஷ்டரோக்களையும் கண்ணுற்ற மட்ஸூ ஹிடோ தம் மிருப்பிடத்தைத் தனியே யகற்றுவது ஸெமெலினைந்து, கியோடோ என்னும் கிழக்கரை விட்டோக்கியோ என்னும் பெரும் நகர்க்கு மாற்றினார். அது முதல் கானோரு மேனியும் பொருதொரு வகையுமாய் ஜப்பான் கன்னிஸைம பெற்று சக்பக்சுச் சந்திரன்போல் வண்மையிலும் கெறவத்திலும் மேன்மையடைந்து விளங்கி வருகிறது. மட்ஸூ ஹிடோ அவர்கள் தமது சாமர்த்தியத்தால் தம் ஜனங்களு தயவையும் அச்சிய காட்டை அருளியு. பெறவே அடிக்கடி சச்சரவு செய்து கொண்டிருந்த உன்சாட்டி அபிபுதிதன் விளக்கைக் கண்ட ஈசலை போல் தம் சுவாதந்தரியமனைத்தையும் தத்தம் செய்து, மிக்காடோவின் மித்திர சேவகர்களா யமர்ந்தன அவர்களுக்குச் சக்கிரவர்த்திபிடம் உன்னன்பு யேபட்டோ. குடிசன் ஒவ்வொருவரும் தம் வீட்டில் யகாடோவின் முக உருவம் வைத்துப் பூஜை செய்தவாரம்பித்தனர். இச்சமயத்தில் மிக்காடோ அவர்கள் காட்டை ஸம்பெறச் செய்து கல்வியும் கைதொழிலும் அவசியமென்பதை யுணர்ந்து அங்காட்டிற்குச் சென்று அங்கு தம் பிராணுகலை அண்பு உதவியுரு செய்தனர். இவ்வயதம் கலாபத்தையும் தாய்போலும் தந்தைபோலும் தம் பிராணுகளுக்கு எற்படுத்தினார். இவர்தம் வலிமையுமுதல் முதல் பிற காட்டார்க்குக் காண்பிக்கத் தெரிந்த சண்டை 1894-ல் நடந்த சீன யுத்தமாகு. இதில் மிக்காடோ காண்பித்த சாமர்த்தியம் அரபு என்று பட்டப்பெயர் வகித்த அனைவரையும் ஆயப்பம்மடி செய்தது. பிறகு ருஷியாவுடனும் யுடைதொடுத்து ஜெயம்பெறவே, இவரது பிரதம எந்திசையும் மலிந்த இனையின்லாப் புகழ்வுலாயிற்று. ஆவர் 1869-ம் வருஷம் பிரின்ஸ் தருவென்னுரு சீமாட்டியை மணஞ்செய்து கொண்ட இவருக்கு ஓரே ஆண் குழந்தைதான். அவர்தயோஷி தந்தோ. அந்த இளவரசர்தான் இப்பேய்பட்டத்திற்கு வந்திருப்பது.

ல. அனந்தபாரி.